

Nr 199.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående allmänna grunder för avskrivning av å statens allmänna fastighetsfond bokförda tillgångar m. m.; given Stockholms slott den 3 mars 1938.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 3 mars 1938.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, ENGBERG, NILSSON, QUENSEL, FORSLUND.

Efter gemensam beredning med chefen för kommunikationsdepartementet anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, fråga om allmänna grunder för avskrivning av å statens allmänna fastighetsfond bokförda tillgångar m. m. och anför därvid följande:

Vid anmälan av utgiftshuvudtiteln »Avskrivning av nya kapitalinvesteringar» i statsverkspropositionen till årets riksdag har lämnats en redogörelse för utvecklingen av reglerna för avsättning till förnyelsefond för statens all-

männa fastighetsfond. I anslutning härtill har framlagts preliminärt förslag till vissa modifikationerna i nu tillämpade regler. Därvid har erinrats, att riksräkenskapsverket och byggnadsstyrelsen erhållit i uppdrag att verkställa en utredning rörande vissa fastighetsfondens förnyelsefond berörande frågor, vars resultat borde avvaktas, innan definitivt förslag i ämnet utformades.

Sedan byggnadsstyrelsen och riksräkenskapsverket den 16 februari 1938 avgivit slutlig utredning i anledning av nyssnämnda, åt ämbetsverken den 30 april 1936 lämnade uppdrag, torde jag nu få ånyo anmäla berörda fråga.

Innan jag övergår till en redogörelse för innehållet i ämbetsverkens skrivelse torde jag i anslutning till framställningen i statsverkspropositionen få erinra om följande.

För närvarande anvisas å fastighetsfondens stat avsättningar till förnyelsefond som generellt beräknas till 1 1/2 procent av det å fastighetsfonden redovisade fastighetsvärdet. Någon grundavskrivning vid uppförandet av en byggnad sker däremot icke. De löpande enhetliga avsättningarna åsyfta i princip att medföra en total avskrivning av de olika fastigheterna som täcker slopningskostnaderna vid deras utrangering. Redan från början har det stått klart, att detta syfte blott på ett ofullkomligt sätt tillgodoses genom det tillämpade, av praktiska skäl starkt förenklade avskrivningsförfarandet. Vid anmälan av förslag om inrättande av fastighetsfonden (propositionen 114/1935) framhöll jag sålunda behovet av en differentiering av avskrivningstiden efter byggnadernas art. I propositionen nr 221 till fjolårets riksdag fann jag anledning att ytterligare utveckla denna ståndpunkt. Jag gav därvid uttryck åt den uppfattningen, att en differentiering genom tillämpandet av olika kvoter för den löpande avskrivningen skulle medföra bristande överskådlighet vid beräkningarna av den totala avsättningen till förnyelsefond. Istället fann jag lämpligt, att behovet av en differentierad avskrivning tillgodosågs genom att vid kapitalanvisning för byggnadsändamål, vilka påkallade en extraordinär avskrivning, medel omedelbart ställdes till förfogande för viss grundläggande extraordinär avskrivning. Jag förklarade mig ha för avsikt att tillämpa denna princip vid utformandet av 1938 års statsverksproposition, för den händelse riksdagen icke gjorde någon erinran mot en lösning av frågan om grunderna för avsättning till förnyelsefond i angiven riktning. Sedan riksdagen anmält, att riksdagen icke funnit anledning till sådan erinran har, såsom jag redan omnämnt, i överensstämmelse härmed preliminärt förslag till nya avsättningsregler framlagts i årets statsverksproposition.

Enligt detta förslag — som baserade sig på överläggningar med representanter för riksräkenskapsverket — skulle i de fall där ett extraordinärt avskrivningsbehov föreligger en grundavskrivning ske med 50 procent av det anvisade beloppet. I övriga fall skulle grundavskrivning verkställas med 20 procent. Avskrivning med det högre procenttalet föreslogs skola ske för fångelser, sjukhus, skolor och vetenskapliga forskningsinstitutioner.

Förslaget att en grundavskrivning — om än efter ett lägre procenttal — skulle ske även i de fall, där ett extraordinärt avskrivningsbehov ej föreläge. avsåg att i anslutning till den nya budgetutformningen tillgodose syftet med riksdagens uttalande vid fastighetsfondens tillkomst, att investeringar i fonden borde, när de finansiella förhållandena så medgåve, täckas helt av skattemedel.

I sin föreliggande skrivelse med slutlig utredning rörande grunderna för avsättning till fastighetsfondens förnyelsefond ha byggnadsstyrelsen och riksräkenskapsverket till en början anmält, att de vid handläggningen av detta ärende utgått från, att förnyelsefondsredovisningen för statens allmänna fastighetsfond borde anordnas i överensstämmelse med de regler för förnyelsefondsredovisning, vilka tillämpades eller komme att tillämpas vid statens affärsdrivande verk. Ämbetsverken hade därför ansett sig böra avvakta resultatet av den utredning angående användningen och placeringen av de affärsdrivande verkens förnyelsefonder och därmed sammanhängande frågor, som jämlikt Kungl. Maj:ts beslut den 30 juni 1934 påginge inom riksräkenskapsverket. Sistnämnda utredning hade nu fortskridit så långt, att riksräkenskapsverket inom den närmaste tiden syntes kunna framlägga förslag i ärendet. I en vid utlåtandet fogad, inom riksräkenskapsverket utarbetad promemoria (bifogad protokollet såsom *bilaga A*) har redogjorts för de riktlinjer, vilka riksräkenskapsverket funnit böra läggas till grund för den statliga förnyelsefondsredovisningens ordnande. Ämbetsverken hava förordnat, att dessa riktlinjer tillämpas vid ordnandet av fastighetsfondens förnyelsefondsredovisning samt att förnyelsefondens benämning därefter ändras till värdeminskningskonto.

Sedan i utlåtandet härefter lämnats en redogörelse för den hittillsvarande behandlingen av frågan om avsättning till förnyelsefond för fastighetsfonden, hava ämbetsverken beträffande *allmänna grunder för avsättning till sådan fond (värdeminskningskonto)* anfört i huvudsak följande:

Fram till år 1932 bekostades alla sådana statliga byggnadsföretag, som icke avsågo affärsverken, av skattemedel anvisade under verkliga utgifter, vilket innebar, att kostnaderna omedelbart avskrevos. Åren 1933 och 1934 anvisades anslag till byggnadsföretag såsom utgifter för kapitalökning att utgå av lånemedel. Frågan om när och på vad sätt avskrivning av dessa kostnader skulle ske lämnades tills vidare öppen. Sedan vid 1935 års riksdag beslut fattats om inrättande av fastighetsfonden, hava anslag för flertalet byggnadsföretag fortfarande anvisats av lånemedel, varjämte beslutats att avskrivning skulle ske med 1½ procent å byggnadsvärdet. Byggnadskostnaderna skulle alltså avskrivas under 67 (66.67) år. Gentemot de invändningar, som vid fondens inrättande restes inom riksdagen mot lånemedelsfinansieringen, framhöll chefen för finansdepartementet, att vid förbättrat budgetläge en återgång till skattemedelsfinansiering vore önskvärd (första kammarens protokoll 1935: 19, andra kammarens protokoll 1935: 21).

Sedan det med den år 1937 beslutade riksstatsomläggningen icke vidare finnes någon anledning att tillämpa skiftande finansieringsregler alltefter växlingarna i budgetläget, har i 1938 års statsverksproposition föreslagits, att

viss del av anskaffningskostnaden för nya byggnader alltid skall täckas av skattemedel genom å driftbudgeten anvisade avskrivningsanslag. Den årliga avskrivningen skulle alltså kompletteras med en vid anskaffningen genomförd grundavskrivning, varvid avskrivningsperioden skulle varieras genom differentierad grundavskrivning. Systemet medför emellertid, att endast en del av den totala avskrivningen kommer att belasta fondens inkomst- och utgiftsstat.

En sådan grundavskrivning kan icke motiveras ur bokföringstekniska eller affärsmässiga synpunkter. Då man inom statliga — liksom inom privata — affärsföretag önskar variera avskrivningen med hänsyn till de olika objektens livslängd, sker detta i regel genom olika avskrivningsprocent för olika objekt eller objektgrupper, vilket naturligt motiveras av önskvärdheten att låta kostnaden för den olika starka förslitningen av de olika tillgångarna komma till uttryck såsom en motsvarande belastning av driftkostnadsstaten.

Detta behöver emellertid icke utesluta, att det av andra skäl kan anses motiverat att avskrivna en del av anskaffningskostnaden vid tiden för anskaffningen. För statliga byggnadsföretag har det sålunda av finanspolitiska skäl ansetts önskvärt, att en del av byggnadskostnaden skall direkt belasta budgeten för det år anslag för ändamålet beviljas. På grund härav utgå ämbetsverken från, att för fastighetsfondens del avskrivning delvis skall ske genom en grundavskrivning, som direkt belastas budgeten, samt att endast det där-efter kvarstående avskrivningsbehovet skall täckas genom å fastighetsfondens inkomst- och utgiftsstat anvisade medel.

Ämbetsverken anse sig böra såsom grundregel för avskrivningsförfarandet fasthålla vid den av riksräkenskapsverket vid fondens inrättande uppställda principen, att avskrivningarna teoretiskt böra vara så avvägda, att den totala avskrivningen för varje fastighet täcker slopningskostnaden. Avskrivningen för varje fastighet bör alltså genomföras under en tid, som icke överstiger dess beräknade livslängd.

Ett konsekvent fullföljande av denna princip skulle medföra, att för avskrivningen skulle tillämpas olika procentsatser för varje särskild fastighet. Ett dylikt förfaringssätt vore emellertid av praktiska skäl olämpligt. Däremot torde utan svårighet olika avskrivningsregler kunna tillämpas för olika slag av byggnader. Detta underlättas även därigenom att delfonderna i stort sett omfatta enhetliga grupper av byggnader, varför det av riksräkenskapsverket uppställda målet för avskrivningsförfarandet skulle kunna vinnas genom att för varje särskild delfond uppställdes särskilda avskrivningsregler.

Såsom sådana i stort sett enhetliga fastighetsgrupper kunna nämligen betraktas de fastigheter, som redovisas å fängvårdsstyrelsens delfond (fängelsebyggnader), utrikesdepartementets delfond (legationsbyggnader), medicinalstyrelsens delfond (sinnessjukhus) och karolinska sjukhusets delfond (sjukhusbyggnader).

En olikartad sammansättning hava däremot de fastighetsbestånd, som bilda byggnadsstyrelsens och universitetens delfonder. I huvudsak torde emellertid dessa delfonder kunna uppdelas i två fastighetsgrupper, nämligen dels vanliga ämbetsverkshus och skolor m. m., dels vetenskapliga forskningsinstitut. För Uppsala universitets delfond tillkommer därjämte akademiska sjukhuset, vilket emellertid bildar en även i kostnadshänseende från universitetets övriga fastigheter skild grupp.

Även för de fastigheter, som hittills icke anslutits till fastighetsfonden men som kunna ifrågasättas skola redovisas å denna, kan en uppdelning i särskilda fastighetsgrupper ske — försvarsväsendets, tullverkets och lotsverkets fastigheter.

För att kunna bedöma, vilka avskrivningsregler, som för olika avskrivningsperioder kunna komma till tillämpning, har följande tabell över avskrivningsperiodens längd (antal år) vid 1—3 procent årlig avskrivning och 0—100 procent grundavskrivning utarbetats.

Grundavskrivning	Årlig avskrivning					
	1 %	1 1/4 %	1 1/2 %	2 %	2 1/2 %	3 %
0 %	100	80	66.67	50	40	33.33
10 %	90	72	60	45	36	30
20 %	80	64	53.33	40	32	26.67
25 %	75	60	50	38	30	25
30 %	70	56	46.67	35	28	23.33
40 %	60	48	40	30	24	20
50 %	50	40	33.33	25	20	16.67
60 %	40	32	26.67	20	16	13.33
70 %	30	24	20	15	12	10
80 %	20	16	13.33	10	8	6.67
90 %	10	8	6.67	5	4	3.33
100 %	—	—	—	—	—	—

Såsom av tabellen framgår, motsvarar den nu tillämpade enhetliga avskrivningskvoten, 1 1/2 procent å byggnadsvärdet, en avskrivningsperiod om 66.67 år. Om denna avskrivningskvot kombineras med den i statsverkspropositionen preliminärt föreslagna grundavskrivningen å 20 respektive 50 procent, nedbringas avskrivningsperioden till 53.33 respektive 33.33 år. Ehuru det ur saklig synpunkt icke finnes anledning att för statens fastighetsredovisning tillämpa så pass korta avskrivningsperioder, måste ur statsfinansiell synpunkt en relativt snabb avskrivning av de i statliga byggnader investerade medlen anses förmånlig.

Vid den prövning av detta spörsmål, som byggnadsstyrelsen och riksräkenskapsverket haft att verkställa, hava ämbetsverken, med beaktande av förenämnda synpunkter samt med hänsyn till önskvärdheten att avskrivningsperioden beräknas i jämna tiotal år, funnit sig böra förordna, att den tid, inom vilken avskrivningen beträffande de å fastighetsfonden nu redovisade byggnadskategorierna skall vara verkställd, fastställes till 60 respektive 40 år.

Enligt riksräkenskapsverkets uppfattning skulle det finanspolitiska kravet på viss omedelbar belastning å budgeten bäst tillgodoses genom en för samtliga byggnader enhetlig grundavskrivning, varvid avskrivningsbehovet skulle regleras genom en för olika fastighetsgrupper differentierad årsavskrivning. Förestående tabell utvisar, att om grundavskrivningen fastställes till 40 procent skulle med 1 respektive 1 1/2 procents årsavskrivning erhållas en avskrivningsperiod å 60 respektive 40 år. Med hänvisning till att frågan om differentierad eller enhetlig grundavskrivning syntes avgjord genom vad i ärendet förekommit framhålles emellertid, att det i förevarande sammanhang torde ankomma på ämbetsverken endast att taga ställning till frågan om avskriv-

ningskvotens lämpliga storlek. Beträffande denna fråga anföres fortsättningsvis följande.

Med hänsyn till den avsevärda förkortning av avskrivningsperioden, som vinnes genom grundavskrivningen, synes det rimligt, att den årliga avskrivningen beräknas efter en något lägre procentsats än för närvarande. Därjämte bör tagas hänsyn till önskvärdheten av att avskrivningen beräknas efter ett enkelt och i det praktiska arbetet lätthanterligt system. I anslutning till vad sålunda anförts förorda ämbetsverken, att avskrivningen normalt fastställs till 25 procents grundavskrivning och $1\frac{1}{4}$ procents årlig avskrivning å byggnadsvärdet, samt att för de fall, då ett extraordinärt avskrivningsbehov föreligger, grundavskrivningsprocenten fördubblas till 50 procent, vilka avskrivningsregler skulle motsvara avskrivningsperioder om 60 respektive 40 år. Den längre avskrivningsperioden bör fastställas att gälla för ämbetsverksbyggnader, museer, skolor och därmed jämförliga byggnader, medan den kortare avskrivningsperioden bör begagnas för fängelser, sjukhus, forskningsinstitut, m. fl. byggnader, beträffande vilka särskilda skäl för en snabbare avskrivning kunna anses föreligga.

Detta förslag avviker från de i årets statsverksproposition preliminärt angivna avskrivningsreglerna dels genom att den lägre grundavskrivningsprocenten föreslås höjd från 20 till 25 procent och dels genom att skolbyggnader inrangerats bland de byggnader, för vilka den längre avskrivningsperioden anses kunna tillämpas. Någon nämnvärd förändring med avseende på den av Kungl. Maj:t föreslagna avskrivningens totala belopp torde därmed icke uppkomma.

Här återgivna uttalanden ha huvudsakligen avsett avskrivning av tillgångarnas anskaffningskostnad. Ämbetsverken behandla i fortsättningen frågan, huru avskrivning bör ske av sådana genom kapitalökningsanslag tillkomna värden, som icke avse nyanskaffning utan endast ändring av redan existerande tillgångar, och anföra härvid.

Man torde böra särskilja följande fall.

Anslag till tillbyggnader böra i regel behandlas på samma sätt som anslag till nybyggnader.

Anslag till ombyggnader eller till större reparationsarbeten böra anses som arbeten, vilka äro avsedda att förlänga de redan existerande byggnadernas livslängd. För dylika arbeten bör givetvis icke tillämpas strängare regler än för nybyggnadsanslag. Man kan därvid tveka om huruvida regeln med grundavskrivning bör tillämpas för dylika arbeten, då grundavskrivning redan verkställts å det ursprungliga byggnadsvärdet. Ur anslagsanvisningssynpunkt synes det emellertid vara lämpligast att även för ombyggnadsarbeten tillämpa samma regel som för nybyggnader. För att icke ombyggnaden skall medföra en orimlig höjning av det bokförda byggnadsvärdet, bör det ursprungliga värdet nedskrivnas med ett belopp, som svarar mot den verkställda förnyelsen, varvid nedskrivningen täckes genom motsvarande nedskrivning av värdeminskningsskontot.

Ändringsarbeten, vilka icke medföra någon rubbning av fastighetsvärdet, böra alltid omedelbart avskrivnas. Såsom ändringsarbeten böra därvid betecknas arbeten, som avse ändring inom befintliga lokaler — exempelvis på grund av ändrad dispositionsrätt eller ändrad inredning — och som icke skapa ökat lokalutrymme eller stegrat hyresvärde.

På samma sätt som ändringsarbeten böra anslag till konstnärlig utsmyckning och anslag till utredningar rörande nybyggnader behandlas.

Mellan de här angivna olika anslagstyperna finnas givetvis alltid gränssfall, vilka av de anslagsbegärande myndigheterna böra klarläggas med hänsyn till huvudändamålet med varje särskilt anslagsbehov. Av praktiska skäl torde därvid i förhållande till fastighetsvärdet mera obetydliga tillbyggnads- och ombyggnadsarbeten alltid böra behandlas som ändringsarbeten, d. v. s. omedelbart avskrivnas.

Ämbetsverken hava härefter övergått till behandling av frågan om en *retroaktiv tillämpning av avskrivningsförfarandet* samt anfört följande:

Vid fastighetsfondens tillkomst invärderades i fastighetsfonden ett stort antal äldre byggnader, vilka antingen av ålder ansetts som statsegendom eller under tiden efter år 1809 anskaffats för skattemedel. Samtliga dessa byggnadsvärden kunna alltså anses vara i sin helhet avskrivna, vilket kommit till uttryck genom att motsvarande kapitalvärde i fastighetsfonden redovisades såsom skattemedelskapital. Därest vid den av Kungl. Maj:t nu föreslagna regleringen av kapitalredovisningen hela skattemedelskapitalet upptages till redovisning å värdeminskningsskontot, skulle såväl fondens bokförda nettotillgångar som de årliga avskrivningsbeloppen till en början bliva mycket obetydliga för att sedan växa i den mån fastighetsbeståndet ökas eller ersättes med nya byggnader. En så stark nedskrivning av fastighetsfondens kapitalvärde finna ämbetsverken emellertid icke nödvändig. Den omläggning av kapitalredovisningen, som avses skola genomföras vid nästkommande budgetårsskifte, innebär ju endast, att kapitalbehållningarna regleras till sådant värde, att varje fonds kapital motsvaras av fullvärdiga räntabla tillgångar. Den reglering, som nu genomföres, kommer alltså att innebära, att vissa icke avskrivna tillgångsvärden å avsevärda belopp måste omedelbart avskrivnas. Samtidigt därmed komma emellertid fullvärdiga tillgångar, vilka ursprungligen tillkommit av skattemedel och alltså i verkligheten varit att anse som avskrivna, att ingå i den odifferentierade kapitalbehållningen. Detta innebär med andra ord, att de ofrånkomliga avskrivningsbehoven delvis täckas genom att vissa tidigare gjorda icke erforderliga avskrivningar återtagas. En dylik åtgärd står i full överensstämmelse med den allmänna bokföringsregel, som medger att vissa tillgångsvärden kunna höjas i den mån motsvarande nedskrivning av andra tillgångsvärden genomföres.

Ur dessa olika synpunkter synes det vara motiverat att upptaga fastighetsfondens kapital till ett belopp, som svarar mot det värde, som skulle hava erhållits, därest nu föreslagna avskrivningsregler hade kommit till användning för de i fastighetsfonden invärderade byggnadsvärdena från tiden för byggnadernas tillkomst. De belopp, vilka alltså enligt nu föreslagna regler bort vara avskrivna, böra bibehållas å tillgångssidan men å skuldsidan motbalanseras å värdeminskningsskonto.

Teoretiskt är denna åtgärd även motiverad av en önskan att redan nu kunna åstadkomma det jämviktsläge i relationen mellan bokförda värdet för det nuvarande fastighetsbeståndet och värdeminskningsskontot, som annars endast hade kunnat uppnås vid en långt senare tidpunkt. Under förutsättning, att kapitalet uppgår till fixt belopp, att år från år jämn avskrivningssats tillämpas och att tillgångarna förnyas till oförändrad kostnad vid den för varje objekt fastställda avskrivningsperiodens slut, bör å värdeminskningsskonto i genomsnitt redovisas 50 procent av tillgångarnas bokförda värde. Användes systemet med grundavskrivning och årlig avskrivning, skulle värdeminskningsskontot under samma förutsättningar uppgå till ett belopp, som motsvarar den totala grundavskrivningen plus 50 procent av fastigheternas återstående bok-

förda värde. Vid de grundavskrivningssatser av 25 och 50 procent, vilka enligt vad ovan anförts skulle komma till tillämpning, blir vid fullt jämviktsläge värdeminskningsskontots genomsnittliga storlek 62.5 respektive 75 procent av byggnadernas bokförda värde.

Jämviktsläget kan emellertid aldrig uppnås, beroende på att fastighetsbeståndet i regel undergår oavbrutna förändringar. Om man kan räkna med ständigt stigande fastighetsbestånd — vilket i hög grad är fallet inom den statliga fastighetsförvaltningen — kommer relationen mellan byggnadernas bokförda värden och värdeminskningsskontot att bli avsevärt lägre än som ovan angivits. Å andra sidan kan den omständigheten, att vissa byggnaders livslängd avsevärt överstiger avskrivningsperioden, medföra en motsats förskjutning av angivna relationstal.

För statens fastighetsfonds del medföra, såsom av det följande torde framgå, på grund av de senaste årens omfattande byggnadsverksamhet, dessa faktorer tillsammans, att vid retroaktiv tillämpning av de i det följande föreslagna avskrivningsreglerna relationerna mellan byggnadernas bokförda värden och värdeminskningsskontot komma att understiga ovan angivna relationstal.

Vidare hava ämbetsverken — med erinran att i statsbokföringen avsättningen till förnyelsefond hittills i regel skett kollektivt för olika grupper av tillgångar — rörande spørsmålet huruvida avsättning till värdeminskningsskonto för fastighetsfonden borde ske i form av *individuell eller kollektiv avskrivning* yttrat följande:

Med de avskrivningsregler, som här föreslås, skall avsättning ske för bokförda värdet å färdiga byggnader, vilket medför, att avsättningen för varje byggnad skall upphöra, så snart dess bokförda värde blivit till fullo avskrivet. Detta innebär alltså att, även om avskrivningsprocenten beräknas kollektivt, avskrivningen kommer att ske individuellt för varje särskild byggnad. Bokföringstekniskt torde detta kunna ordnas på så sätt, att förteckningar upprättas över samtliga i fastighetsfonden ingående byggnader med uppgift angående bokfört byggnadsvärde, verkställd grundavskrivning och belopp för årsavskrivning med angivande av det år, under vilket avskrivningen bör vara avslutad. Denna förteckning bör läggas till grund för den årliga avskrivningen.

Med utgångspunkt från förenämnda synpunkter hava ämbetsverken föreslagit följande *regler för avskrivningen* beträffande de i fastighetsfondens olika delfonder ingående byggnaderna:

Å fångvårdsstyrelsens delfond redovisas uteslutande fängelsebyggnader jämte tillhörande bostadshus. Med avseende å dessa byggnader bör iakttagas att, även om byggnaderna äro solitt uppförda, fångelserna relativt snabbt bli omoderna samt att deras användbarhet i hög grad är beroende av de förändringar, vilka från tid till annan genomföras å fångvårdens område. Byggnaderna kunna icke utan genomgripande ombyggnad begagnas för andra ändamål. Avskrivningsperioden bör icke beräknas längre än 40 år. Ämbetsverken föreslå 50 procents grundavskrivning samt en årlig avskrivning av $1\frac{1}{4}$ procent å byggnadsvärdet.

Som av närslutna bilaga 2¹ framgår, kommer för fångvårdsstyrelsens delfond värdeminskningsskontot — på grund av att flertalet fängelsebyggnaders ålder avsevärt överstiger den för delfonden föreslagna avskrivningsperioden

¹ Motsvaras av bilaga B till statsrådsprotokollet.

— att uppgå till ett i förhållande till bokförda byggnadsvärdet mycket högt belopp. Därest den retroaktiva avskrivningen genomföres i bokslutet för nu löpande budgetår, kan delfondens behållning beräknas komma att nedgå till omkring 7.00 miljoner kronor. Under angivna förutsättningar skulle vidare den i staten för delfonden upptagna anslagsposten för avsättning till värde-minskningskonto för nästa budgetår kunna beräknas till 53,000 kronor.

Å utrikesdepartementets delfond redovisas uteslutande legationsbyggnader. Byggnaderna bestå huvudsakligen av för legationerna anskaffade eller uppförda större enfamiljshus, vanligen belägna i förnäma kvarter i respektive huvudstäder. Avskrivningsperioden för dessa byggnader torde lämpligen kunna beräknas till 60 år. Ämbetsverken få alltså föreslå 25 procents grundavskrivning samt en årlig avskrivning av $1\frac{1}{4}$ procent å byggnadsvärdet.

För den nya legationsbyggnaden i Tokio har i årets statsverksproposition av särskilda skäl föreslagits en grundavskrivning å 50 procent. Kungl. Maj:ts förslag i denna del föranleder ingen annan erinran, än att byggnadsvärdet för den hittillsvarande legationsbyggnaden torde böra i sin helhet avskrivas.

En enligt föreliggande förslag utarbetad sammanställning över delfondens byggnader återfinnes i bilagorna 2 och 4.¹

Värde-minskningskontots storlek vid ingången av nästkommande budgetår skulle enligt föreliggande förslag uppgå till 3.30 miljoner kronor, varmed delfondens kapitalbehållning skulle minskas till omkring 7.70 miljoner kronor. Avsättningen till värde-minskningskonto torde för nästa budgetår kunna beräknas till 80,000 kronor.

Medicinalstyrelsens delfond består uteslutande av sjukhusbyggnader med tillhörande bostadshus. Den omständigheten, att byggnaderna icke kunna användas för andra ändamål, behöver icke i och för sig konstituera något extra ordinarie avskrivningsbehov, då behov av sjukvårdsanstalter alltid komma att föreligga. Däremot uppkommer ett avsevärt extra avskrivningsbehov dels genom att sjukhusbyggnader i regel äro utsatta för en relativt snabb förslitning och dels genom att sjukhusbyggnader på grund av läkekonstens utveckling och allmänhetens krav på bättre sjukvård inom en förhållandevis kort tid bliva omoderna samt i behov av mer eller mindre fullständig ombyggnad. Ämbetsverken föreslå, att avskrivningsperioden för sjukhusbyggnader beräknas till 40 år samt att avskrivningen verkställas med 50 procents grundavskrivning och $1\frac{1}{4}$ procents årlig avskrivning å byggnadsvärdet. Någon anledning att beräkna särskilda avskrivningsbelopp för de till sjukhusen hörande bostadshusen förefinnes icke.

Som av närslutna bilagorna 2 och 4¹ framgår torde värde-minskningskontots storlek för denna delfond enligt detta förslag vid utgången av innevarande budgetår kunna beräknas till 57.45 miljoner kronor. Delfondens kapitalbehållning vid samma tidpunkt torde kunna beräknas till omkring 40.00 miljoner kronor. Avsättning till värde-minskningskonto torde under angivna förutsättningar för nästa budgetår kunna beräknas till 975,000 kronor.

Byggnadsstyrelsens delfond består dels av ämbetsverkshus, museer och skolbyggnader, dels av vetenskapliga forskningsinstitut.

Ämbetsverkshusen utgöras i regel av byggnader, vilka kunna begagnas under en mycket lång tid, vare sig de närmast äro att jämföra med vanliga kontorsbyggnader eller hava mera monumental karaktär. Flera byggnader

¹ Motsvaras av bilagorna B och D till statsrådsprotokollet.

av detta slag hava sålunda under ett par århundraden disponerats utan större ombyggnader.

För sådana byggnader skulle man fördenskill kunna räkna med en mycket lång avskrivningsperiod. Med hänsyn till att frågan huruvida ett ämbetsverkshus, även om det har monumental karaktär, skall kunna begagnas under längre tid, icke kan bedömas vid tiden för byggnadens uppförande — ett exempel härpå utgör diskussionen om riksdagshuset — förorda ämbetsverken, att för samtliga ämbetsverkshus beräknas en enhetlig avskrivningsperiod, som icke överstiger den genomsnittliga livslängd, som normalt bör kunna beräknas för en modernt, solitt byggd kontors- eller bostadsbyggnad. Vad här sagts om ämbetsverksbyggnader torde i huvudsak vara tillämpligt jämväl på museer och skolbyggnader.

I anslutning till vad i det föregående anförts förorda ämbetsverken, att för samtliga ämbetsverksbyggnader, museer och skolbyggnader avskrivning verkställes med 25 procents grundavskrivning och $1\frac{1}{4}$ procents årlig avskrivning. Avskrivningsperioden skulle alltså uppgå till 60 år.

För å byggnadsstyrelsens delfond redovisade vetenskapliga forskningsinstitutet skulle tillämpas 50 procents grundavskrivning, vilket tillsammans med $1\frac{1}{4}$ procents årlig avskrivning motsvarar en avskrivningsperiod på 40 år.

Sjöhistoriska museet, som ställts under byggnadsstyrelsens förvaltning utan att därvid angivits, huru kostnaderna för dess underhåll skola bestriidas, synes böra redovisas å fastighetsfonden, varvid ett mot de i byggnaden ingående donationsmedlen svarande belopp bör redovisas såsom diverse medel. Grundavskrivningen begränsas givetvis till det belopp, som svarar mot de statsmedel, vilka tillskjutits för byggnadens färdigställande.

I närslutna bilagorna 2 och 4¹ har angivits, hur den föreslagna avskrivningen fördelas på de olika i byggnadsstyrelsens delfond nu ingående byggnaderna, vilka icke föreslås skola överflyttas till nya delfonder.

Värdeminskningkontots storlek vid ingången av nästkommande budgetår kan under angivna förutsättning beräknas till 64.13 miljoner kronor, varjämte delfondens kapitalbehållning vid samma tidpunkt torde kunna beräknas till omkring 110.00 miljoner kronor. Anslagsposten för avsättning till värdeminskningkontot torde för nästa budgetår kunna beräknas till 852,000 kronor.

För karolinska sjukhusets delfond, vilken uteslutande omfattar sjukhusbyggnader, förorda ämbetsverken samma avskrivningsregler som för medicinalstyrelsens delfond.

Avskrivningen behöver i första rummet endast avse de i byggnaderna investerade statsmedlen, enär de med kommunala och enskilda medel finansierade byggnadskostnaderna avses skola redovisas å diversemedelstitel och alltså icke ingå i statens bokförda kapitalbehållning. Om dylika byggnader slopas, bör i så fall slopningen medföra motsvarande minskning av diversemedelstiteln. Skulle förnyelse ske med anlitande av statsmedel, bör alltså förnyelsekostnaden anses som kapitalökning.

Det torde emellertid vara önskvärt, att avsättning till värdeminskningkonto verkställes för hela byggnadsvärdet. Det bör härvid observeras, att grundavskrivning endast kan ifrågakomma för de i byggnaderna investerade statsmedlen. För övriga medel skulle avskrivningsperioden — om $1\frac{1}{4}$ procents årsavskrivning tillämpas — komma att uppgå till 80 år. För att en enhetlig avskrivningsperiod skall kunna tillämpas för hela byggnadskomplexet bör då för de medel, å vilka grundavskrivning icke förekommer, verkställas en tilläggsavskrivning å $1\frac{1}{4}$ procent.

¹ Motsvaras av bilagorna B och D till statsrådsprotokollet.

Om exempelvis avskrivning redan från och med budgetåret 1938/39 skulle verkställas för den nu färdigställda radiumkliniken, vars byggnadskostnad beräknas till 2.4 miljoner kronor varav 1.0 miljon kronor statsmedel, skulle till värdeminskningsskontot avsättas — förutom 50 procent grundavskrivning å 1.0 miljon kronor — $1\frac{1}{4}$ procent å 2.4 miljoner kronor plus $1\frac{1}{4}$ procents tilläggsavskrivning å 1.4 miljon kronor eller sammanlagt (30,000 + 17,500 =) 47,500 kronor mot enbart 12,500 kronor enligt förstnämnda alternativ.

För universitetens delfonder böra analogt tillämpas samma regler som för å byggnadsstyrelsens delfond redovisade byggnader, d. v. s. 25 respektive 50 procents grundavskrivning och $1\frac{1}{4}$ procents årlig avskrivning. För akademiska sjukhuset i Uppsala — för vilket särskilt avskrivningskonto avses skola uppläggas — bör därvid tillämpas samma regler som för karolinska sjukhusets byggnader.

Beträffande den föreslagna retroaktiva avskrivningen bör därvid observeras, att denna motiverats *dels* av önskvärdheten att statskapitalet icke skall omfatta sådana tillgångar, som enligt nu föreslagna regler redan bort vara avskrivna, och *dels* av det förhållandet, att de till retroaktiv avskrivning föreslagna värdena i verkligheten redan täckts med löpande inkomster. I universitetens delfonder avses emellertid även skola ingå vissa byggnadsvärden, vilka hänföras till särskilda universitetsmedel och alltså å skuldsidan motsvaras av diversemedelsfonder. Dessa värden ingå följaktligen icke i statskapitalet. Ifrågavarande värden hava tillkommit genom användning av till universiteten överlämnade eller donerade medel eller andra universitetsmedel och äro alltså icke täckta genom driftsmedel. Det finns knappast någon anledning att för de tillgångsvärden, vilka svara mot dessa diversemedelstitlar, tillämpa någon retroaktiv avskrivning. Ämbetsverken förorda därför, att för uppehållande av universitetens diversemedelstitlar verkställas allenast årlig avskrivning, varvid denna dock för hithörande byggnader bör höjas från $1\frac{1}{4}$ till $2\frac{1}{2}$ procent å bokförda byggnadsvärdet, vilket motsvarar $1\frac{1}{4}$ procent å samtliga byggnadsvärden samt $1\frac{1}{4}$ procents tilläggsavskrivning å de byggnadsvärden, vilka icke varit föremål för grundavskrivning.

En konsekvens av den hittills vid universiteten förda fastighetsredovisningen är, att de i universitetens byggnader investerade universitetsmedlen förbrukats i den mån byggnaderna slopats eller förslitits. Genom den för universiteten nu föreslagna fastighetsredovisningen, skulle det i byggnader investerade universitetskapitalet kunna i viss mån bibehållas. Om emellertid byggnaderna måste slopas innan avskrivningen hunnit genomföras, kan förnyelse endast ske genom disposition av donationsmedel eller ökning av det i delfonderna investerade statskapitalet.

Att för universitetens del avskrivning av relativt gamla byggnadsvärden först nu kan påbörjas är alltså en konsekvens av den hittillsvarande fastighetsredovisningen.

En sammanställning över universitetsfastigheterna jämte verkningarna av de här föreslagna avskrivningsreglerna återfinnes i närslutna bilaga 3.¹ Såsom av nämnda bilaga framgår, skulle värdeminskningsskontona för de i byggnaderna ingående statsmedlen vid uppläggandet av delfonderna för Uppsala och Lunds universitet uppgå till respektive 7.28 och 5.29 miljoner kronor varmed delfondernas kapitalbehållningar skulle kunna beräknas till respektive 3.60 och 3.20 miljoner kronor. Avsättning till värdeminskningsskonto skulle enligt förestående förslag för nästa budgetår uppgå till 419,000 respektive 103,000 kronor.

¹ Motsvaras av bilagan C till statsrådsprotokollet.

Även för de *fastighetsgrupper*, vilka hittills icke uppförts till redovisning å fastighetsfonden, kunna här angivna regler analogt komma till tillämpning. Skulle för några av dessa fastigheter undantagsvis erfordras kortare avskrivningsperiod än 40 år, torde en höjning av årsavskrivningen böra tillgripas. Med 50 procents grundavskrivning och $2\frac{1}{2}$ procents årsavskrivning skulle avskrivningsperioden nedgå till 20 år.

Enligt ämbetsverkens sålunda framlagda förslag skulle de föreslagna avskrivningssatserna bliva följande:

	Grund- avskrivning %	Års- avskrivning %	Avskriv- ningsperiod år
Fångvårdsstyrelsens delfond.....	50	$1\frac{1}{4}$	40
Utrikesdepartementets delfond.....	25	$1\frac{1}{4}$	60
Medicinalstyrelsens delfond	50	$1\frac{1}{4}$	40
Byggnadsstyrelsens delfond:			
Ämbetsverkshus, museer och skolor m. m.	25	$1\frac{1}{4}$	60
Forskningsinstitut	50	$1\frac{1}{4}$	40
Universitetens delfonder:			
Forskningsinstitut, svarande mot statsmedel	50	$1\frac{1}{4}$	40
Sjukhusbyggnader, » » »	50	$1\frac{1}{4}$	40
Övriga byggnader, » » »	25	$1\frac{1}{4}$	60
Byggnader, » » div. medel	—	$2\frac{1}{2}$	40
Karolinska sjukhusets delfond: .			
Byggnader, svarande mot statsmedel	50	$1\frac{1}{4}$	40
» » » » div. medel	—	$2\frac{1}{2}$	40

I anslutning till motiveringen för de föreslagna avskrivningsreglerna hava ämbetsverken yttrat sig i den speciella frågan huru *ersättning för brandskada* skall täckas. Härom hava verken anfört följande:

Enligt principerna för affärsverkens förnyelsefondsredovisning skola skador, som uppstå genom brand eller liknande olyckshändelser, täckas från förnyelsefonden, varför avsättningen till denna bör vara avpassad med hänsyn härtill. För fastighetsfondens del har hittills avsetts, att dylika förluster skola täckas från det å riksstaten anvisade anslaget till oförutsedda utgifter. Enligt ämbetsverkens nu föreliggande förslag kunna dylika förluster icke täckas från värdeminskningkontot i vidare mån än den skadade byggnaden är avskriven, i vilket fall ersättning bör ske i vanlig ordning.

Ämbetsverken förorda, att täckning för sådana oförutsedda förluster, som här avses — för den händelse förlusten icke är av sådan art, att den bör överföras till fonden för oreglerade kapitalmedelsförluster — även för framtiden anvisas från det å riksstaten uppförda anslaget till oförutsedda utgifter.

Slutligen hava ämbetsverken behandlat vissa frågor, som hava avseende å de av verken framlagda *förslagens genomförande*, och i detta ämne yttrat följande:

Som tidigare anförts avse ämbetsverken, att den närmare utformningen av de av ämbetsverken förordade principerna för förnyelsefondsredovisningens

ordnande skall göras beroende av de förslag, vartill den av riksräkenskapsverket bedrivna utredningen angående affärsverkens förnyelsefonder kan föranleda. Ämbetsverken förutsätta emellertid, att det förordade redovisningssystemet skall kunna genomföras vid utgången av nästkommande budgetår.

I avvaktan härpå erfordras ingen ändring av nu gällande regler för placering av fastighetsfondens förnyelsefondsmedel. Någon användning av dessa medel bör emellertid med hänsyn till föreliggande förslag tills vidare icke komma i fråga. De försäljningsmedel, vilka under nästkommande budgetår kunna uppkomma, böra, i den mån de icke skola redovisas såsom inkomst för fondens inkomstitlar, tills vidare kvarstå å fastighetsfondens balanskonto.

Vad ämbetsverken förordat i fråga om grunder för avsättning till förnyelsefonden och angående avsättningens storlek, bör däremot kunna genomföras vid fastställandet av inkomst- och utgiftsstaten för nästkommande budgetår. Vidare bör den av ämbetsverken föreslagna retroaktiva avskrivningen genomföras i samband med de åtgärder för reglering av statens bokförda kapital, vilka avses skola vidtagas i bokslutet för innevarande budgetår.

Genom den föreslagna retroaktiva avskrivningen kommer fastighetsfondens bokförda kapitalbehållning att nedbringas, vilket bland annat torde medföra, att fastighetsfonden med tillämpande av de hittills använda beräkningarna för bestämmande av ersättningsanslagen kommer att lämna normal avkastning.

Ämbetsverken få med anledning härav erinra om att riksräkenskapsverket i utlåtande den 9 december 1937 angående förslag till inkomst- och utgiftsstat för fastighetsfonden i fråga om fondens förräntning anfört följande:

»Om man utgår från, att ersättningen bör täcka nettokostnaderna för fastigheterna samt räntan å det i dem investerade kapitalet, borde hyresvärdena upptagas till sådant belopp, att överskottet å fonden kommer att motsvara cirka 4 procent av det i denna investerade statskapitalet. För budgetåret 1936/37 har emellertid överskottet uppgått till allenast 2.74 procent. För budgetåret 1938/39 synes överskottet enligt de nu framlagda statsförslagen för de fyra hittillsvarande delfonderna komma att bli procentuellt ännu lägre.

Vad sålunda anförts synes giva vid handen, att hyresvärdena genomsnittligt böra höjas, vilket utan svårighet kan verkställas genom en procentuell omräkning av de hittills beräknade beloppen. Med hänsyn till att detta spörsmål — vilket icke är av direkt betydelse för statsregleringen — torde bli föremål för prövning i annat sammanhang, har riksräkenskapsverket för de hittillsvarande delfonderna tillsvidare uppfört dessa anslagsposter med av förvaltningsmyndigheterna föreslagna belopp — — —.»

Med det nu framlagda förslaget kan full förräntning av fastighetsfondens kapital erhållas även om nuvarande metod för beräkning av ersättningsanslagen bibehålles. På grund av att den hittillsvarande beräkningsmetoden i vad berör byggnadsstyrelsens delfond medför den fördelen, att hyresbeloppen för denna delfond kunna fördelas på respektive myndigheter, synes någon ändring med avseende å ersättningsanslagen till byggnadsstyrelsens delfond icke nu vara erforderlig.

För övriga delfonder synas emellertid ersättningsanslagen av praktiska skäl böra beräknas på så sätt, att överskottet kommer att motsvara full förräntning av de respektive delfondernas i medeltal disponerade statsmedel. För sistnämnda delfonder bör ersättningsanslagets storlek och överskottet alltså definitivt fastläsas först i bokslutet enligt av Kungl. Maj:t tidigare bestämd förräntningskvot.

Slutligen torde här böra erinras, att ett bifall till ämbetsverkens här framlagda förslag kan medföra vissa konsekvenser med avseende å de i årets statsverksproposition preliminärt beräknade avskrivningsanslagen.

Till vad ämbetsverken i anslutning till sitt sist återgivna uttalande föreslå med avseende å beräkningen av anslagen till avskrivning å riksstaten för budgetåret 1938/39 torde jag få återkomma i annat sammanhang.

*Departements-
chefen.*

Frågan om de avskrivningsregler som tillämpas för de fonder, å vilka statens fasta kapital redovisas, är av stor betydelse ur statsfinansiell synpunkt. I likhet med vad som gäller inom affärlivet böra lånemedelsfinansierade kapitalanläggningar avskrivas på ett sådant sätt, att deras anläggningskostnader, när utrangering verkställles, äro helt täckta genom verkställda avsättningar till förnyelsefond av löpande inkomster. Om så ej skett, framträder vid utrangeringen ett överskott av skulder över tillgångar, vars täckande medför, att finanserna vid tidpunkten för slopningen i motsvarande grad belastas med utgifter som bort fördelas över kapitalanläggningens brukningstid.

Inom affärlivet är det naturligt, att avskrivningen jämnt slås ut på hela brukningstiden. Så är endast delvis fallet inom den statliga finansförvaltningen där inom vissa områden finanspolitiska såväl som budgettekniska skäl kunna tala för att beslutet om en viss anläggning ej bör skiljas från anvisandet av medel ur löpande inkomster till täckandet av kostnaderna för denna. Detta gäller närmast den statliga byggnadsverksamheten, där en omsorgsfull behovsprövning vid beviljandet av medel är av särskild vikt med hänsyn till att det är fråga om anläggningar, som icke äro i gängse mening räntabla och vilkas bruksvärde är beroende på den betydelse som tillmätes det ändamål för vilket de nyttjas, samt där vidare kostnaderna för anläggningarna av samma skäl endast i relativt begränsad utsträckning böra tillåtas belasta framtiden.

Genom inrättandet av en särskild kapitalfond, statens allmänna fastighetsfond, för redovisning av statens ej till affärsverken hänförliga byggnader öppnades möjligheter för lånemedelsfinansiering av den statliga byggnadsverksamheten och därmed även för en fördelning av den faktiska kostnaden för statens fastighetsbestånd över brukningstiden efter eljest gängse grunder. Under den tid fonden hittills ägt bestånd ha dessa möjligheter fullt utnyttjats, i det att nybyggnaderna under fonden praktiskt taget helt lånefinansierats samtidigt som anläggningsvärdena gjorts till föremål för jämn avskrivning genom en årlig avsättning till förnyelsefond å $1\frac{1}{2}$ procent. Emellertid uttalades vid fondens tillkomst från riksdagens sida en önskan om att nybyggnaderna, när så med hänsyn till det finansiella läget kunde ske, även för framtiden skulle finansieras med löpande inkomster eller m. a. o. omedelbart helt avskrivas. Såsom i årets statsverksproposition påpekats skulle en tillämpning av den av riksdagen förordade regeln, att finansierings sättet skulle göras beroende av det statsfinansiella läget men att skattemedel i största möjliga utsträckning borde disponeras för byggnadsverksamheten,

i praktiken innebära, att man i genomsnitt för en längre tidsperiod genomförde en viss grundavskrivning som emellertid skulle komma att visa en för olika byggnader mycket ojämn tidsfördelning.

Efter genomförandet av den nya budgetuppställningen har behovet av växlingar i finansieringssättet bortfallit. De i det föregående antydda skälen för ett tillskott av skattemedel genom avskrivning redan vid tidpunkten för kapitalanvisningen kvarstå emellertid orubbade. För egen del har jag därför i det preliminära förslag till modifierade regler för förnyelsefundsavsättning inom fastighetsfonden, som framlades i statsverkspropositionen och för vilket jag i det föregående redogjort, ansett mig böra uppställa krav på en viss, av det statsfinansiella läget oberoende grundavskrivning av samtliga byggnadsanslag under fastighetsfonden. Detta ställningstagande är utgångspunkten även för byggnadsstyrelsens och riksräkenskapsverkets nu framlagda förslag rörande fastighetsfondens förnyelsefond.

De synpunkter som motivera att man, med avvikelse från praxis inom affärslivet, verkställer grundavskrivningar vid beviljandet av medel till statliga byggnadsföretag, göra sig gällande även vid bestämmandet av den tid inom vilken fullständig avskrivning bör komma till stånd. Avgörande vikt måste sålunda därvid tillmätas icke den beräknade varaktighetstiden, vilket eljest skulle ligga närmast till hands, utan den i regel väsentligt kortare tid, under vilken byggnaderna kunna förväntas utan väsentliga ändringar på ett tillfredsställande sätt fylla ett ur statsmakternas synpunkt alltså aktuellt behov. Man har alltså att taga hänsyn till påräkneliga förskjutningar i standardkraven — särskilt påtagliga vid sådana byggnader som sjukhus — samt till möjligheten av organisatoriska förändringar som kunna medföra, att de omedelbara skälen för anläggningarna bortfalla — exempel på en sådan utveckling möta främst inom försvarsväsendet. För den statliga byggnadsverksamhetens del finnes av dessa skäl anledning både att generellt räkna med en relativt kort avskrivningstid och att differentiera avskrivningen med hänsyn till storleken av den risk för väsentlig värdeförlust, som erfarenhetsmässigt föreligger inom olika områden.

Med nu tillämpade avskrivningsregler för fastighetsfonden täckes anläggningsvärdet för nybyggnader på mellan 66 och 67 år. Enligt ämbetsverkens förslag skulle den längsta avskrivningstiden framdeles bli 60 år. Jag delar verkens uppfattning, att denna tid utgör en lämplig yttergräns. Ej heller har jag funnit anledning till erinran mot förslaget, att de nu å fastighetsfonden redovisade byggnader, för vilka ett extraordinärt avskrivningsbehov anses föreligga — enligt verkens ståndpunkt fångelser, sjukhus och forskningsinstitutioner men däremot ej skolor — framdeles bli föremål för avskrivning på 40 år.

Den förordade avskrivningen på 60 respektive 40 år kan nås genom olika kombinationer av grundavskrivning och löpande avskrivning. I ämbetsverkens skrivelse göres av riksräkenskapsverket ett

uttalande till förmån för enhetlig grundavskrivning och differentierad årsavskrivning. Skälen för denna ståndpunkt ha ej närmare utvecklats. Mot densamma synes mig kunna erinras ej endast att en differentiering av grundavskrivningen i stället för av årsavskrivningen för de anslagsbeviljande instanserna blir enklare utan även att det förordade systemet förutsätter en högre grundavskrivning än som allmänt taget synes nödvändig och med tanke på finanspolitikens anpassningsmöjligheter lämplig. Antydda synpunkter ha föranlett mig att tidigare förorda, att differentieringen av avskrivningstiden väsentligen genomföres genom variationer i grundavskrivningen, en ståndpunkt till vilken fjolårets riksdag anslutit sig.

Med hänvisning till senast berörda ställningstagande ha ämbetsverken icke utformat något detaljerat förslag enligt den av riksräkenskapsverket närmast förordade linjen utan i stället utvecklat regler för ett avskrivningssystem baserat på såvitt möjligt enhetliga årsavskrivningar och differentierad grundavskrivning. Därvid förordas som huvudregel att grundavskrivning sker med 25 procent och årsavskrivning med $1\frac{1}{4}$ procent; i förhållande till det i statsverkspropositionen framlagda preliminära förslaget innebär detta en i sak oväsentlig men av tekniska skäl lämplig förskjutning från löpande avskrivning över till grundavskrivning. Vid behov av extraordinär avskrivning föreslås grundavskrivningen höjd till 50 procent. I de undantagsfall, då å fastighetsfonden redovisade byggnader ej finansieras av statsmedel, bör grundavskrivningen bortfalla och löpande avskrivning i stället ske efter en i motsvarande grad förhöjd procentsats.

Till vad ämbetsverken sålunda föreslagit kan jag helt ansluta mig. Jag delar även i huvudsak den uppfattning rörande tillämpningen av de förordade reglerna på till- och ombyggnadsarbeten samt på fastigheter under de olika delfonderna åt vilken ämbetsverken givit uttryck. Beträffande sistnämnda frågor tillåter jag mig hänvisa till vad som anförts i ämbetsverkens förut återgivna framställning.

I anslutning till det i statsverkspropositionen framlagda preliminära förslaget till nya avskrivningsregler för fastighetsfonden förordades en i så måtto retroaktiv tillämpning, att reglerna skulle utsträckas till att gälla jämväl det lånemedelskapital, som hittills anvisats till å fastighetsfonden numera redovisade byggnader. I överensstämmelse härmed beräknades å övergångsstaten ett avskrivningsanslag å 20 miljoner kronor för den ifrågasatta efterhandsregleringen av tidigare lånemedelsanvisningar. I statsverkspropositionen berördes däremot icke frågan om den framtida redovisningen av byggnader som uppförts med skattemedel eller utgjorde ursprungligt statskapital. Enligt de regler för kapitalbokföring, som ansetts böra tillämpas i samband med övergången till den nya riksstatsuppställningen, borde dessa byggnader redovisas såsom helt avskrivna. En så stark nedskrivning är emellertid, som av ämbetsverken i deras nu föreliggande utredning framhålles, varken önskvärd eller nödvändig. Ämbetsverken förorda i stället, att berörda fastigheter upptagas med belopp motsvarande det värde som skulle ha erhåll-

lits, därest de nu föreslagna avskrivningsreglerna hade kommit till användning för de i fastighetsfonden vid dess tillkomst invärderade byggnadsvärdena från tiden för byggnadernas tillkomst. De belopp vilka i enlighet härmed bort vara bortskrivna föreslås bibehållna å tillgångssidan men balanserade å skuldsidan av en motsvarande höjning av behållningen å ett värdeminskningskonto, vilket skulle träda i den nuvarande förnyelsefondens ställe. Med tanke på att en rationell bokföring av framtida utrangeringar av fondens tillgångar och en rationell beräkning av de å fastighetsfondens stat upptagna avskrivningsposterna skulle omedelbart möjliggöras genom den av ämbetsverken föreslagna regleringen av kapitalbokföringen å fonden, ansluter jag mig till verkens ståndpunkt.

Den här diskuterade regleringen av det bokförda värdet av å fastighetsfonden redovisat äldre skattemedelskapital torde böra genomföras vid nästa budgetårsskifte, då de nya avskrivningsreglerna äro avsedda att träda i tillämpning och jämväl, vid bifall till vad jag i annat sammanhang föreslår, erforderliga medel för motsvarande reglering av det lånemedelskapital som hittills redovisats under fonden ställts till förfogande. Vid den retroaktiva avskrivningen såväl som vid framtida grundavskrivningar och årsavskrivningar torde ett individuellt avskrivningsförfarande böra tillämpas. Närmare föreskrifter rörande de nya avskrivningsreglernas genomförande torde, vid bifall till vad jag här förordat, få meddelas av Kungl. Maj:t i huvudsaklig anslutning till de ämbetsverkens skrivelse bifogade tabellerna.

Med den av ämbetsverken förordade anordningen av den retroaktiva avskrivningen kommer att å fastighetsfonden kvarstå visst räntabelt skattekapital. Det vore tänkbart, att intill motsvarande belopp underlåta löpande avskrivningar å fonden. Jag kan emellertid icke tillstyrka ett sådant förfarande, vars innebörd ytterst skulle vara, att man successivt tillgodogjorde sig beloppet såsom inkomst.

En övergång till de föreslagna avskrivningsreglerna, förbunden med en retroaktiv tillämpning av dessa i här angiven utsträckning, är av betydelse för beräkningen av ersättningsanslagen till fastighetsfonden och aktualiserar även frågan om principerna för förnyelsefundsdisposition. Sålunda har jag i årets statsverksproposition framhållit, att det, när förnyelsefonden ökas så kraftigt som vid generell tillämpning av grundavskrivning skulle bli fallet, ur rent ekonomiska synpunkter kunde övervägas att fastställa ersättningsanslagen till de belopp som skulle uppfylla kravet på att fastighetsfondens nettobehållning skall vara fullt förräntad; detta skulle innebära ett avsteg från nuvarande praxis enligt vilken ersättningsanslagen i princip beräknas med stöd av de kalkylerade hyresvärdena för olika fastigheter.

Med avseende å denna fråga ha ämbetsverken framhållit, att fastighetsfondens bokförda kapitalbehållning efter den förordade retroaktiva avskrivningen med hittills tillämpat sätt för beräkning av ersättningsanslagen kommer att framstå såsom fullt förräntad. På grund av att nuvarande beräk-

ningssätt, i vad det gäller byggnadsstyrelsens delfond av fastighetsfonden, synes medföra vissa fördelar, förorda verken med hänvisning därtill, att ingen ändring sker på denna punkt. Däremot tillstyrkes att ersättningsanslagen för övriga delfonder beräknas så, att full förräntning erhålles å det av delfonderna disponerade statskapitalet. Vad ämbetsverken sålunda föreslagit ger mig ej anledning till erinran. Vid framläggande av förslag till stat för fastighetsfonden för budgetåret 1938/39 har jag därför för avsikt att föreslå tillämpning av det förordade beräkningssättet.

Frågan om de regler för förnyelsefondsdisposition, varav ett förstärkt behov gör sig gällande, sedan avskrivningar genomförts i den betydande omfattning som här ifrågasatts, har av ämbetsverken i föreliggande utredning berörts blott i förbigående. Sålunda upplyses, att riksräkenskapsverket kommer att inom den närmaste tiden framlägga förslag till allmänna regler för förnyelsefondsredovisning vid affärsverken efter riktlinjer, som sammanfattats i en vid ämbetsverkens skrivelse fogad promemoria. Samma riktlinjer borde enligt verkens mening tillämpas för fastighetsfondens vidkommande. Det förordade redovisningssystemet för fastighetsfondens förnyelsefond, vars detaljer skulle utformas efter fortsatt utredning inom verken, förutsattes kunna genomföras vid utgången av nästkommande budgetår.

De statliga förnyelsefonderna behandlas för närvarande icke konsekvent såsom verkliga avskrivningskonton utan i stället i viss utsträckning såsom egentliga fonder motsvarade av på visst sätt placerade medel. Enligt för affärsverken gällande bestämmelser skola dessa medel få disponeras för ersättningsarbeten (återställande i fullgott skick av objekt vilkas brukbarhet i avsevärdare mån minskats) samt för ersättningsanskaffning (anskaffande av nya objekt i ersättning för utrangering). Dessa bestämmelser ha icke hindrat, att förnyelsefonderna, till följd av sin konstruktion och på grund av den inom vissa verk rådande uppfattningen om deras funktioner även kommit att i viss omfattning belastas för rena nyinvesteringar.

Vid ersättningsanskaffning sker inom bokföringen *dels* en nedskrivning av realkapitalet med det utrangerade objektets värde, *dels* — till följd därav — en motsvarande reduktion av förnyelsefonden, *dels* en fristående minskning av fondens behållning av likvida medel, motsvarande medelsdispositionen för ersättningsanskaffning, *dels slutligen* en ökning av det nedskrivna realkapitalets värde med samma belopp, varmed de likvida medlen minskats (fondens behållning kvarstår oförändrad men förvandlas i viss utsträckning från kassa till realkapital). På grund av att de likvida medlen uppkommit genom förnyelsefondsavsättningar har man nu kommit att förbinda förnyelsefondsbelastningen icke med utrangeringen och den därav betingade värdeminskningen för realkapitalet utan i stället med dispositionen av likvida medel: ersättningsanskaffningen säges vara finansierad ur förnyelsefonden. I praktiken har detta lett till att man i vissa fall — närmast när en utrangering varit förutsedd om än ej aktuell — gjort en nyanskaffning med hjälp av likvida medel uppkomna genom förnyelsefondsavsättning och vid-

makhållit balansen icke genom den ökning av realkapitalets bokförda värde motsvarande investeringen av likvida medel, som korrekt skulle återspegla den investering av likvida medel i rörelsen som ägt rum, utan genom en belastning av förnyelsefonden. Mot ett sådant förfaringssätt kunna invändningar riktas ur olika synpunkter. Uppenbarligen blir kapitalbokföringen i hög grad missvisande. Allvarligare är att nyinvesteringen — vilken, om den än finansierats av likvida medel, dock helt är att jämföras med en nyinvestering med hjälp av lån eftersom de likvida medlen balansera mot en del av fondens skuld till statsverket och kunde disponeras för återbetalning av anvisade lånemedel — kan komma att undandragas riksdagens prövning.

Här berörda vanskligheter kunna helt elimineras om förnyelsefonderna förvandlas till värdepapperskonton, vilka — i likhet med vad som gäller inom affärlivet — få minskas blott i samband med en mot reduktionen svarande nedskrivning av värdet å respektive reallgångar samt om därjämte reinvestering behandlas lika med nyinvestering och disposition av likvida medel i budgetärt hänseende jämföras med lånemedelsanvändning.

Efter nu angivna riktlinjer är det av ämbetsverken förordade förslaget till omläggning av förnyelsefundsredovisningen utformat. Förnyelsefonderna föreslås sålunda omlagda till värdepapperskonton, underkastade gängse bokföringsregler, och med avseende å investeringsbeslut respektive disposition av likvida medel förordas följande anordning. Samtliga investeringar under fonderna — alltså även de som äro av ersättningsnatur — bli föremål för särskilda riksdagens beslut i anknytning till specifikationer, vilka fogas såsom bilagor till kapitalbudgeten. På investeringsbesluten baseras sedan beslut om medelsanvisning å kapitalbudgeten. Det erforderliga kapitaltillskottet till respektive fonder förutsättes skola ske över ett enda anslag för varje fond som utmätas så, att det täcker differensen mellan de sammanlagda kostnaderna för beslutade investeringar under fonden och fonden tillhöriga, för investering disponibla likvida medel. Skulle de disponibla likvida medlen vid någon fond komma att överstiga det för nyinvestering erforderliga beloppet och erfordras medlen icke såsom rörelsekapital, böra de icke erforderliga medlen användas till återbetalning av till fonden tidigare anvisade kapitalmedel.

Utöver den vinning med avseende å behandlingen av fondernas likvida medel och investeringen av dessa, som göres med den här i korthet karakteriserade, av ämbetsverken tillstyrkta nyordningen av medelsanvisningen å kapitalbudgeten, medför denna vissa andra fördelar, främst att all anläggningsverksamhet blir föremål för enhetlig prövning från riksdagens sida och att full överensstämmelse kan nås mellan riksbokföringen och den faktiska medelsanvändningen för investeringsändamål. Ett önskemål, som den föreslagna anordningen icke skulle tillgodose, är att i kapitalbudgetens slutsumma erhålla ett mått på investeringsverksamhetens omfattning. Ur denna synpunkt vore att föredraga, att likvida medel alltid disponerades för återbetalning, varefter beslutade anläggningsarbeten till hela sitt belopp komme att belasta kapitalbudgeten.

Som jag redan nämnt ha ämbetsverken tänkt sig en förbättrad förnyelsefondsredovisning genomförd efter antydda riktlinjer vid utgången av nästföljande budgetår. För att detta skall vara möjligt torde krävas, att kapitalbudgeten i riksstatsförslaget för 1939/40 utformas i anslutning till de nya principer för behandlingen av förnyelsefonderna och investering av likvida medel, som må befinnas ändamålsenliga. Innebörden härav framgår av det anförda.

De syften som den av ämbetsverken föreslagna omläggningen skulle tillgodose synas mig så väsentliga, att onödigt uppskov med övergången till ett i de diskuterade avseendena mera tillfredsställande system enligt min mening bör undvikas. För den händelse riksdagen ej riktar erinran däremot, har jag därför för avsikt att vid uppläggningsen av statsverkspropositionen för budgetåret 1939/40 förorda sådana tekniska modifikationer i kapitalbudgetens utformning som med anledning av den utredning i ärendet, riksräkenskapsverket kommer att framlägga, må befinnas nödiga för en tillfredsställande lösning av förnyelsefondsfrågan. Riksdagen kommer då att i ett sammanhang kunna pröva det förslag till modifierade redovisningsbestämmelser för affärsverken och fastighetsfonden, vartill riksräkenskapsverkets utredning torde giva anledning, och de konsekvenser i budgettekniskt hänseende som detta förslag får.

Under åberopande av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

godkänna här föreslagna allmänna grunder för avskrivning av å statens allmänna fastighetsfond bokförda tillgångar.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Folke Ericson.

*Bilaga A.***P. M.****med förslag till riktlinjer för den statliga förnyelsefunds-
redovisningens ordnande.'****Inledning.**

Genom 1911 års budgetreform avsågs bland annat att vinna en klar gränsdragning mellan löpande driftkostnader och utgifter för nya kapitalinvesteringar. För att detta mål skulle kunna vinnas blev det emellertid nödvändigt att vid de affärsdrivande verken redovisa tillgångarnas värdeminskning genom årlig avskrivning, vilken skulle verkställas genom avsättning till särskilda för ändamålet upplagda förnyelsefonder. Förnyelsefundsredovisningen, som successivt genomfördes vid de olika affärsverken, gjordes åren 1924 och 1925 till föremål för särskild utredning (statens offentliga utredningar 1925: 9), varefter de beträffande förnyelsefonderna nu gällande bestämmelserna utfärdades genom kungl. brev den 19 mars 1926.

Sedan ett flertal nya förslag rörande användningen och placeringen av de affärsdrivande verkens förnyelsefundsmedel varit föremål för överväganden bl. a. hos affärsverkens styrelser och hos riksräkenskapsverket, erhöll detta ämbetsverk genom Kungl. Maj:ts beslut den 30 juni 1934 uppdrag att verkställa utredning angående användningen och placeringen av de affärsdrivande verkens förnyelsefonder samt därmed sammanhängande frågor. Utredningen, som skulle fullföljas i samråd med de affärsdrivande verkens styrelser, har nu framskridit så långt, att riksräkenskapsverket torde kunna inkomma med utredning och förslag i ärendet inom den närmaste framtiden.

De förslag om inrättande av en fond för redovisning av statens publika byggnader, som varit föremål för överväganden under åren 1922—1934 och som resulterade i inrättandet av statens allmänna fastighetsfond, äro att anse som en direkt konsekvens av de redovisningsmetoder, vilka infördes i statsbokföringen genom 1911 års budgetreform. Att avskrivning av de i fastighetsfonden ingående byggnaderna skulle ske genom avsättning till förnyelsefond har därvid ansetts självklart. Begreppet förnyelsefond har alltså för fastighetsfondens del icke definierats utan har ansetts synonymt med affärsverkens förnyelsefonder.

För förnyelsefundsredovisningen vid fastighetsfonden hava icke utfärdats några närmare bestämmelser, utan har därmed ansetts böra anstå till dess byggnadsstyrelsen och riksräkenskapsverket inkommit med utredning i ärendet. I avbidan på denna utredning hava de belopp, varmed avsättning till förnyelsefonden skall ske, fastställts till 1 1/2 procent å värdet för färdiga byggnader. Därjämte har föreskrivits, att de till förnyelsefonden hänförliga

medlen skola — liksom vid affärsverken — insättas i riksgäldskontoret för förvaltning.

Vid bedömande av frågan huru förnyelsefondsredovisningen bör anordnas, måste hänsyn tagas till dels hur förnyelsefondsredovisning enligt gällande lag och praxis bör vara anordnad vid icke statliga företag, och dels de bestämmelser angående förnyelsefondsredovisningen, som hittills utfärdats för statens affärsdrivande verk, dels ock slutligen de under senare år framkomna förslagen till ändrade regler för den statliga förnyelsefondsredovisningen.

Avskrivning enligt allmänna bokföringstekniska grunder.

Enligt såväl allmän praxis som enligt svensk rätt [1910 års aktiebolagslag § 56, 4) och 1929 års bokföringslag 9 §, 2)] böra tillgångarna i bokföringen icke upptagas över sina verkliga värden. Tillgångar avsedda till stadigvarande bruk kunna dock enligt nämnda lagrum upptagas till det belopp, vartill kostnaderna för deras anskaffning eller tillverkning uppgått, även om verkliga värdet är lägre än detta belopp. För sådant fall bör dock å anskaffningsvärdet årligen avskrivas det belopp, som motsvarar tillgångarnas av ålder och nyttjande eller annan därmed jämförlig orsak uppkomna värdeminskning. I stället för sådan avskrivning kan enligt nämnda bestämmelser motsvarande belopp uppföras bland skulderna å särskilt värdeminskningsskonto (förnyelsefond). Sådant konto bör ej minskas annorledes än genom en minskningen motsvarande avskrivning å ifrågavarande tillgångar.

Förnyelsefond är alltså icke att anse som en fond i detta ords egentliga bemärkelse, utan som ett konto avsett att utvisa de belopp, varmed de bokförda tillgångarnas värden avskrivits. Genom denna form för avskrivning vinnes den fördelen, att tillgångarnas anskaffningsvärde, alltså det värde, varå avskrivning skall ske, klart framgår ur bokföringen. Vill man ur bokföringen utläsa tillgångarnas verkliga bokförda värde, bör man alltså minska det å tillgångssidan uppförda värdet med å förnyelsefondens redovisat belopp. I större företags publicerade balansräkningar redovisas av detta skäl förnyelsefonden ofta som en subtraktiv post å tillgångssidan. Enligt amerikansk bokföringsteknik är sistnämnda redovisningsform regel. För att klart uttrycka förnyelsefondens verkliga karaktär har därför ordet förnyelsefond, vilket användes i 1910 års aktiebolagslag, enligt 1929 års bokföringslag ersatts med benämningen värdeminskningsskonto.

Genom avskrivning eller avsättning till värdeminskningsskonto bildas en reserv av likvida medel. På grund av värdeminskningen uppstår nämligen en verklig kostnad eller förlust, som, därest icke kapitalet skall förbrukas, måste täckas genom att motsvarande belopp redovisas såsom utgift, d. v. s. att likvida driftsmedel reserveras såsom ersättning för det belopp, varmed tillgångarnas värde minskats. Kapitalet kan på så sätt bibehållas oförändrat.

De likvida medel, som uppkomma genom avsättning till värdeminskningsskonto respektive förnyelsefond, kunna alltså icke behandlas såsom tillgångar för ett dylikt konto. Dylika likvida medel kunna följaktligen disponeras för investering i nya anläggningar. Avskrivningen behöver nämligen icke avse, att medel anskaffas för ersättande av just de avskrivna tillgångarnas värden — ett förfaringsätt som av praktiska skäl vore omöjligt att tillämpa — utan endast att medel anskaffas för bibehållande av kapitalvärdet.

Avskrivning enligt för statsbokföringen hittills tillämpade grunder.

Såsom inledningsvis framhållits infördes såsom en följd av 1911 års budgetreform ordnat avskrivningsförfarande för statens bokförda kapitaltillgångar. Att formen med avsättning till förnyelsefond valdes, torde delvis kunna sättas i samband med att i 1910 års aktiebolagslag införts bestämmelser angående förnyelsefond. Det i denna lag införda förnyelsefondsbegreppet kom dock aldrig till tillämpning inom statsbokföringen.

Detta berodde på att de statliga förnyelsefonderna icke blevo genomgående behandlade såsom verkliga avskrivningskonton, utan som fonder, vilka skulle motsvaras av på särskilt sätt placerade medel. Därmed uppkom även frågan om användning av förnyelsefondernas medel. Enligt 1926 års bestämmelser skulle förnyelsefundsmedel användas för återställande i fullgott skick av objekt, vilkas brukbarhet i avsevärdare mån minskats (ersättningsarbeten) samt till anskaffande av nya objekt i ersättning för utrangerade (ersättningsanskaffning), men icke till bestridande av kostnader för det löpande underhållet. För samma ändamål skulle Kungl. Maj:t för varje år ställa medel ur förnyelsefonderna till verkens förfogande.

De sålunda givna bestämmelserna inneburo en vidsträckt befogenhet för Kungl. Maj:t att vid sidan av riksstaten anvisa medel för nyinvestering.

Reparations- och underhållskostnader skulle i regel bestridas av driftsmedel. Den definition, som i bestämmelserna givits för ersättningsarbeten, täckte emellertid flertalet reparations- och underhållsarbeten. Det gjorda undantaget för löpande underhållskostnader utgjorde fördenskull ej hinder för att sådana större reparations- och underhållsarbeten, vilka gingo utöver kostnadsramen för det löpande underhållet, kunde bestridas ur förnyelsefonderna.

Begreppet ersättningsanskaffning har enligt bestämmelserna givits en ännu vidsträcktare formulering. Såsom ersättningsanskaffning kunde nämligen enligt denna bestämmelse betecknas varje anskaffning, som skedde i avsikt att ersätta ett utrangerat objekt, oberoende av om det ersättande objektet till värde, prestationsförmåga och användningsområde skilde sig från det utrangerade objektet. Den enda begränsning som infördes i dessa bestämmelser låg i ordet »utrangerade», vilket syntes innebära, att det objekt, som skulle ersättas vid anskaffningstillfället, borde vara utrangerat. I praktiken tolkades emellertid denna bestämmelse så, att ersättningen skulle avse beräknad eller planerad utrangering, oberoende av om denna skedde vid en långt senare tidpunkt samt oberoende av om de ersatta objekten fortfarande kommo till användning. På grund härav ansågs överensstämmelse icke behöva förefinnas mellan utrangerade och för förnyelsefundsmedel anskaffade objekt. Något krav på kongruens mellan ersättningsanskaffning och utrangering har alltså icke uppställts. I följd härav hava affärsverkens förnyelsefonder i relativt stor utsträckning kunnat användas för rena nyinvesteringar. Bestämmelserna hava dock tillämpats olika vid olika affärsverk.

En dylik användning av förnyelsefonderna innebär, att en gång gjorda avskrivningar i samband med vissa andra nyanskaffningar bokföringsmässigt återtagas samt att i stället för de nyanskaffade objekten de utrangerade objektens värden fortfarande redovisas bland tillgångarna. Något verkligt avskrivningsförfarande har alltså icke kommit till tillämpning, utan i stället hava de belopp, varmed tillgångarna bort avskrivas, avsatts till fonder, som använts för täckande av vissa vid sidan av riksstaten gjorda nyanskaffningar. Detta medför, att bokföringen endast kommer att utvisa de tillgångsvärden,

vilka ursprungligen anskaffats för medel från kapitalökningens anslag, men icke de värden, vilka anskaffas med anlåtande av förnyelsefonderna. Ur bokföringen framgår alltså icke, å vilka tillgångsvärden avskrivning rätteligen bör ske.

I avsikt att vinna en något mer rättvisande bokföring har riksräkenskapsverket under senare år förordat, att vissa nyanskaffningar skulle finansieras med likvida medel utan att förnyelsefondernas storlek skulle rubbas. Dessa nyanskaffningar bliva därigenom korrekt redovisade som tillgångar. Detta förfaringsätt, som huvudsakligen kommit till användning vid statens vattenfallsverk, har visserligen icke medfört någon reell ändring av förnyelsefunds-bokföringen, men därmed har dock vunnits, att vissa större, på detta sätt verkställda kapitalinvesteringar blivit korrekt redovisade.

Tidigare förslag till ändrad förnyelsefunds-bokföring.

Sedan länge har vattenfallsstyrelsen förordat, att förnyelsefonderna vid statens affärsverk skulle behandlas såsom värdeminskningsskonton samt att de genom avskrivningsförfarandet uppkomna likvida medlen skulle disponeras till återbetalning av i verket investerade lånemedel eller — vilket teoretiskt är detsamma — investeras i verkets rörelse. Investering av förnyelsefundsmedel i nya anläggningar skulle därvid anses såsom placering av förnyelsefundsmedel och icke medföra minskning av förnyelsefondernas behållning.

Den tidigare berörda utredningen byggde på förutsättningen, att förnyelsefonderna skulle behandlas som värdeminskningsskonton samt upptog förslag om att fonderna borde benämnas förnyelsekonton. Även i detta förslag följdes — ehuru endast delvis — den av vattenfallsstyrelsen i olika sammanhang definierade skillnaden mellan användning och placering av förnyelsefundsmedel.

Som av det förut anförda torde framgå, ledde de sakkunnigas förslag i denna del icke till resultat. Detta berodde framför allt på vissa invändningar från riksräkenskapsverket. Enligt verkets uppfattning skulle nämligen förslagen ofelbart leda till åsidosättande av den grundprincip för 1911 års budgetreform, att för vart och ett av statens affärsdrivande verk hela den för året avsedda kapitalökningen upptoges i riksstaten såsom anslag.

Som av det hittills anförda framgår, blev resultatet härav, att förnyelsefonderna i stället kommo att direkt användas för verkliga nyinvesteringar — ett resultat som riksräkenskapsverket givetvis icke hade avsett och som otvivelaktigt strider såväl mot 1911 års budgetreform som mot tidigare i ärendet framlagda förslag.

I sitt den 30 december 1929 framlagda utlåtande angående statens vattenfallsverks förnyelsefonder m. m. återupptogo statens ekonomisakkunniga förslagen om investering av förnyelsefundsmedlen i verkens rörelse.

I ett den 21 februari 1930 därefter avgivet utlåtande angående inköp av aktier i Motala ströms kraftaktiebolag, erinrade riksräkenskapsverket, att tid efter annan från affärsverkens sida önskemål framställt om utnyttjande av förnyelsefondernas medel för ändamål, som ej vore att hänföra till ersättningsarbeten eller ersättningsanskaffningar. Ämbetsverket anförde härom vidare, att det kunde sättas i fråga, om den tämligen snäva begränsning av användningen av förnyelsefondernas medel, som dittills tillämpats, borde för framtiden vidhållas. Riksräkenskapsverket ville fördenskull förordna, att frågan om användningen och placeringen av affärsverkens förnyelsefonder

upptoges till särskild omprövning, i syfte att i nu förevarande avseende skulle principiellt klarläggas, i vad mån en anordning mera överensstämmande med vad som tillämpades i enskild verksamhet borde genomföras även beträffande statens affärsverks kapitalinvesteringar.

Sedan kommunikationsverkens styrelser avgivit yttrande angående detta riksräkenskapsverkets uttalande har ämbetsverket i förnyat utlåtande i ärendet den 15 september 1932 närmare utvecklat sin ställning till berörda spörsmål. Ämbetsverket framhöll därvid bland annat, att ett fasthållande vid grunderna för 1911 års budgetreform icke med nödvändighet behöfve förutsätta, att de anslag, som förmedlade statens kapitaltillskott till de affärsdrivande verken, gäves en så fast anknytning till de speciella ändamål, för vilka anslagen anvisats, som dittills varit fallet. Ämbetsverket ansåg tvärtom, att vid anslagsbeviljandet ett principiellt särskiljande av å ena sidan kapitalanvisningen och å andra sidan användningen av det nytillkomna kapitalet — eventuellt jämte erforderlig del av redan befintliga likvida tillgångar — bättre än den nuvarande ordningen skulle motsvara de affärsdrivande verkens ställning såsom i budgettekniskt hänseende fristående fondförvaltningar. Ett genomförande av riksräkenskapsverkets förslag skulle såsom huvudsakligt resultat medföra, att å ena sidan användningen av förnyelsefundsmedlen strängt begränsades till ersättningsarbeten och ersättningsanskaffning, men att å andra sidan investeringen i anläggningar m. m. av verkens i samband med förnyelsefundsavsättningen uppkomna likvida tillgångar kunde ske i vidgad utsträckning.

Den utredning i ärendet, som riksräkenskapsverket den 30 juni 1934 i anledning av de här omnämnda förslagen anbefalldes verkställa, har i avvaktan på genomförandet av 1937 års beslut angående riksstatens uppställning ännu icke kunnat slutföras. Sedan med det vid 1938 års riksdag nu framlagda riksstatsförslaget frågan om riksstatens uppställning kan anses hava blivit löst, synes tiden vara inne att lösa spörsmålet om användningen och placeringen av de affärsdrivande verkens förnyelsefonder.

Riktlinjer för slutligt förslag till ändrad förnyelsefundsboekföring.

I anslutning till praktiskt taget samtliga sedan år 1924 framlagda förslag angående de statliga förnyelsefondernas ordnande, torde förnyelsefonderna böra givas karaktär av verkliga värdeminskningsskonton. Benämningen förnyelsefond bör alltså ändras till värdeminskningsskonto, varjämte bestämmelserna böra bringas i överensstämmelse med stadgandet i bokföringslagens 9 § 2) första stycket. I fråga om användningen av värdeminskningsskontot erfordras icke annan föreskrift än att kontot icke får minskas annat än genom en minskningen motsvarande nedskrivning av värdet å respektive tillgångar.

Efter genomförandet av en dylik bestämmelse, kan något spörsmål om placering av till värdeminskningsskontot hörande tillgångar icke uppkomma, eftersom värdeminskningsskontot allenast är att anse såsom en subtraktiv post avseende de tillgångar, vilka äro föremål för avskrivning.

Genom den årliga avskrivningen uppkommer en reserv av likvida medel, vilken tillhör respektive kapitalfond. Dylika medel kunna alltså, i den mån de icke erfordras för rörelsen, användas antingen för återbetalning till riksgäldskontoret, varigenom kapitalbehållningen nedbringas, eller för investering i nya anläggningar, varigenom kapitalet bibehålles vid sitt värde. Då fastighetsfonden icke behöver något rörelsekapital, kunna alltså för denna fonds del dylika likvida medel i sin helhet användas för återbetalning eller nyinvestering.

Sistnämnda spörsmål sammanhänger intimt med frågan om sättet för anvisning av medel till nya kapitalinvesteringar. Hittills har varje återbetalning av frigjort kapital ansetts böra hänföras till visst kapitalökningsanslag, varför alltså de olika kapitalökningsanslagen — såsom riksräkenskapsverket framhållit i sitt förenämnda den 15 september 1932 i detta ärende avgivna utlåtande — betraktats ingå såsom självständiga enheter i affärsverksfondernas kapital. Ett utnyttjande av fondernas likvida tillgångar för nyanläggningar eller andra utvidgningsarbeten har på grund härav icke kunnat förenas med hittills gällande budgetprinciper.

Med den år 1937 beslutade uppställning av riksstaten, som lagts till grund för 1938 års riksstatsförslag, skulle återbetalning av fondkapital icke längre hänföras till särskilda anslag utan i stället utgå av det odifferentierade fondkapitalet såsom sådant.

I det nu framlagda riksstatsförslaget hava visserligen kapitalökningsanslagen för affärsverken och fastighetsfonden liksom hittills uppdelats i ett flertal olika specialanslag. Ett särskiljande enligt riksräkenskapsverkets förslag av år 1932 av å ena sidan själva kapitalanvisningen och å andra sidan användningen av det nytillkomna kapitalet — eventuellt jämte erforderlig del av redan befintliga likvida kapitaltillgångar — skulle emellertid icke blott motsvara de affärsdrivande verkens och fastighetsfondens ställning såsom i budgettekniskt hänseende fristående fondförvaltningar utan även stå i god överensstämmelse med den vid 1937 års riksdag beslutade riksstatsuppställningen.

Såsom riksräkenskapsverket i sitt utlåtande av år 1932 framhållit, skulle vid en dylik uppdelning på tvenne fristående beslut, avseende det ena kapitalanvisningen och det andra kapitalanvändningen, redovisningen över riksstaten enbart representera den form, under vilken statens kapitaltillskott till de ifrågavarande fonderna äger rum. Beslutet om användningen av det i riksstaten anvisade kapitaltillskottet skulle alltså genom uppdelningen kunna utformas utan hänsynstagande till sättet för tillkomsten av fondernas kapitaltillgångar. Vid sådant förhållande bör det alltså bliva möjligt, att i de fall då investering i byggnader, anläggningar m. m. av redan befintliga, för andra ändamål icke omedelbart behövliga likvida tillgångar kan komma i fråga, låta beslutet om kapitalanvändningen omfatta jämväl dessa kapitaltillgångar. För den händelse en fonds likvida tillgångar befinnas tillräckliga för de planerade nyinvesteringarna, behöver något kapitalökningsanslag över huvud taget icke anvisas för ändamålet. Skulle sådana likvida medel vid någon fond komma att överstiga det för nyinvestering erforderliga beloppet och erfordras medlen icke såsom rörelsekapital, böra de icke erforderliga medlen följaktligen användas till återbetalning, varigenom fondens kapitalbehållning minskas.

För ökning av affärsverksfondernas och fastighetsfondens kapitalbehållning synes därvid för framtiden lämpligen böra anvisas allenast ett anslag för varje fond respektive delfond. Redovisningen av de konkreta kapitalinvesteringarna åter bör ske i särskilda specifikationer, vilka upptagas såsom bilagor till kapitalbudgeten. Respektive fonders i riksgäldskontoret hittills inestående medel böra användas antingen till att minska fondkapitalet eller till nya kapitalinvesteringar. Som konsekvens härav följer, att medel till ersättningsarbeten böra anvisas på samma sätt som nyinvesteringar. Dessa anvisningar kunna därvid givetvis ordnas på sådant sätt, att den rörelsefrihet, som nödvändiggöres av hänsyn till affärsmässiga förhållanden eller oförutsedda händelser, icke behöver äventyras.

Såsom tidigare anförts torde fastighetsfondens förnyelsefundsredovisning böra definitivt ordnas först i samband med affärsverkens förnyelsefundsre-

dovisning. Den närmare utformningen av hithörande bestämmelser i vad avser fastighetsfonden synes därför böra verkställas i samband med det förslag angående affärsverkens förnyelsefonder, som nu är under utarbetande inom riksräkenskapsverket och som läser komma att avgivas inom den närmaste framtiden. Vid utarbetandet av sistnämnda förslag, vilket enligt uppdraget skall ske i samråd med affärsverkens styrelser, torde jämväl samråd böra äga rum med byggnadsstyrelsen.

I avvaktan på slutförandet av den sålunda inom riksräkenskapsverket pågående utredningen torde de för placeringen av fastighetsfondens förnyelsefondsmedel nu gällande bestämmelserna tills vidare kunna kvarstå oförändrade.

Stockholm, riksräkenskapsverkets budgetbyrå, den 16 februari 1938.

Tabell utvisande byggnadsvärden samt föreslagen avskrivning för den 1/7 1937 i fångvårdsstyrelsens, utrikesdepartementets, medicinalstyrelsens och byggnadsstyrelsens delfonder av statens allmänna fastighetsfond ingående byggnader.

Fastighet	Byggnads- värde den 1/7 1937	Grundavskriv- ning		Årlig avskrivning (1.25 %)		Beräknad avskrivning t. o. m. budgetåret 1937/38	Beräknad avskrivning budgetåret 1938/39	Avskriv- ningen fortsätter t. o. m. budget- året
		%	Kronor	Fr. o. m. året	Kronor			
Fångvårdsstyrelsens delfond.								
Centralfängelser:								
Långholmen	2,056,000:—	50	1,028,000:—	1898	25,700:—	2,056,000:—	—	—
Malmö	1,140,000:—	50	570,000:—	1914	14,250:—	¹ 868,875:—	14,250:—	1957/58
Härlanda	1,070,000:—	50	535,000:—	1907	13,375:—	² 885,875:—	13,375:—	1951/52
Mariestad	352,000:—	50	176,000:—	1898	4,400:—	352,000:—	—	—
Härnösand	575,000:—	50	287,500:—	1907	7,187:50	510,312:50	7,187:50	1946/47
Växjö	518,300:—	50	259,150:—	1913	6,478:75	³ 401,828:75	6,478:75	1955/56
Norrköping	426,000:—	50	213,000:—	1915	5,325:—	⁴ 303,975:—	5,325:—	1960/61
Fångkolonien å Singeshult	15,400:—	50	7,700:—	1920	192:50	11,165:—	192:50	1959/60
Straffängelser ^b	2,335,000:—	50	1,167,500:—	1898	29,187:50	2,335,000:—	—	—
Kronohäkten ^c	1,000,500:—	50	500,250:—	1898	12,506:25	1,000,500:—	—	—
Summa	9,488,200:—		4,744,100:—		118 602:50	8,725,581:25	46,808:75	
Utrikesdepartementets delfond.								
Beskicknings- och konsulatsfastigheter i								
Ankara	231,000:—	25	57,750:—	1935	2,887:50	66,412:50	2,887:50	1994/95
Berlin	545,000:—	25	136,250:—	1913	6,812:50	306,562:50	6,812:50	1972/73
Bern	177,000:—	25	44,250:—	1931	2,212:50	59,737:50	2,212:50	1990/91
Bryssel	155,000:—	25	38,750:—	1929	1,937:50	56,187:50	1,937:50	1988/89
Haag	94,000:—	25	23,500:—	1931	1,175:—	31,725:—	1,175:—	1990/91
Hamburg	190,000:—	25	47,500:—	1921	2,375:—	87,875:—	2,375:—	1980/81
Hälsingfors	500,000:—	25	125,000:—	1922	6,250:—	225,000:—	6,250:—	1981/82
Istanbul	290,000:—	25	72,500:—	1878	3,625:—	290,000:—	—	—
Köpenhamn	210,000:—	25	52,500:—	1922	2,625:—	94,500:—	2,625:—	1981/82
Leningrad	500,000:—	25	125,000:—	1914	6,250:—	275,000:—	6,250:—	1973/74

London	850,000:—	25	212,500:—	1922	10,625:—	382,500:—	10,625:—	1981/82
Madrid	360,000:—	25	90,000:—	1905	4,500:—	238,500:—	4,500:—	1964/65
Oslo	160,000:—	25	40,000:—	1907	2,000:—	102,000:—	2,000:—	1966/67
Paris								
Av. Marceau	430,000:—	25	107,500:—	1901	5,375:—	306,375:—	5,375:—	1960/61
Rue Bassano	280,000:—	25	70,000:—	1921	3,500:—	129,500:—	3,500:—	1980/81
Rom	200,000:—	25	50,000:—	1926	2,500:—	80,000:—	2,500:—	1985/86
Tokio	110,000:—	100	110,000:—	—	—	110,000:—	—	—
Warszawa ⁷	128,311: 18	25	32,077: 80	—	—	32,077: 80	—	—
Washington	275,000:—	25	68,750:—	1927	3,437: 50	106,562: 50	3,437: 50	1986/87
Wien	330,000:—	25	82,500:—	1929	4,125:—	119,625:—	4,125:—	1988/89
Summa	6,015,311: 18		1,586,327: 80		72,212: 50	3,100,140: 30	68,587: 50	
Medicinalstyrelsens delfond.								
Psykiatriska sjukhuset i Stockholm	994,000:—	50	497,000:—	1898	12,425:—	994,000:—	—	—
Ulleråkers sjukhus vid Uppsala	3,628,491: 90	50	1,814,245: 95	1898	45,356: 15	* 3 591,633: 25	36,808: 65	1938/39
S:ta Annas sjukhus i Nyköping	267,000:—	50	133,500:—	1898	3,337: 50	267,000:—	—	—
Sundby sjukhus vid Strängnäs	4,972,000:—	50	2,486,000:—	1924	62,150:—	3,356,100:—	62,150:—	1963/64
Birgittas sjukhus i Vadstena	1,579,000:—	50	789,500:—	1898	19,737: 50	1,579,000:—	—	—
Ryhovs sjukhus i Jönköping	7,458,718: 73	50	3,729,359: 37	1935	93,233: 98	4,009,061: 31	93,233: 98	1974/75
S:t Sigfrids sjukhus i Växjö jämte Korsbergakolonien	4,917,857: 47	50	2,458,928: 74	1936	61,473: 22	2,581,875: 18	61,473: 22	1975/76
S:ta Gertruds sjukhus i Västervik	3,985,000:—	50	1,992,500:—	1912	49,812: 50	3,287,625:—	49,812: 50	1951/52
S:t Olovs sjukhus i Visby	2,142,189: 18	50	1,071,094: 59	1937	26,777: 86	1,097,871: 95	26,777: 36	1976/77
S:t Lars sjukhus vid Lund	5,670,958: 93	50	2,835,479: 47	1898	70,886: 99	* 5,405,453: 45	70,886: 99	1941/42
Vipeholms sjukhus i Lund	4,059,876: 70	50	2,029,938: 35	1936	50,748: 46	2,131,435: 27	50,748: 46	1975/76
S:ta Maria sjukhus i Hälsingborg	8,408,400: 06	50	4,204,200: 03	1928	105,105:—	5,255,250: 03	105,105:—	1967/68
S:t Jörgens sjukhus vid Göteborg	1,040,000:—	50	520,000:—	1898	13,000:—	1,040,000:—	—	—
Restads sjukhus vid Vänersborg	4,278,500:—	50	2,139,250:—	1906	53,481: 25	3,850,650:—	53,481: 25	1945/46
Källshagens sjukhus i Vänersborg	4,046,000:—	50	2,023,000:—	1931	50,575:—	2,377,025:—	50,575:—	1970/71
Mariebergs sjukhus vid Kristinehamn	2,403,518: 67	50	1,201,759: 34	1908	30,043: 98	2,103,078: 74	30,043: 98	1947/48
Västra Marks sjukhus i Örebro	1,628,000:—	50	814,000:—	1932	20,350:—	936,100:—	20,350:—	1971/72
Salberga sjukhus vid Sala	1,930,344: 23	50	965,172: 12	1931	24,129: 30	1,134,077: 22	24,129: 30	1970/71
Säters sjukhus vid Säter	4,389,576: 05	50	2,194,788: 03	1912	54,869: 70	¹⁰ 3,464,927: 43	54,869: 70	1954/55
Gådeå sjukhus i Härnösand	307,000:—	50	153,500:—	1898	3,837: 50	307,000:—	—	—
Frösö sjukhus vid Östersund	3,045,000:—	50	1,522,500:—	1918	38,062: 50	2,283,750:—	38,062: 50	1957/58
Umedalens sjukhus vid Umeå	6,780,000:—	50	3,390,000:—	1935	84,750:—	3,644,250:—	84,750:—	1974/75
Furunäsets sjukhus vid Piteå	2,997,000:—	50	1,498,500:—	1931	37,462: 50	1,760,737: 50	37,462: 50	1970/71
Summa	80,928,431: 92		40,464,215: 99		1,011,605: 39	56,457,951: 33	950,720: 39	

¹ 1914—1936/37 1.25 % å 990,000. — ² 1907—1936/37 1.25 % å 900,000. — ³ 1913—1936/37 1.25 % å 454,000. — ⁴ 1915—1932/33 1.25 % å 286,000. — ⁵ Samtliga uppförda 1846—1862. — ⁶ Samtliga uppförda 1859—1889. — ⁷ Under uppförande. — ⁸ 1898—1935/36 1.25 % å 3,551,000. — ⁹ 1898—1935/36 1.25 % å 5,112,000. — ¹⁰ 1912—1935/36 1.25 % å 3,868,000.

Fastighet	Byggnads- värde den 1/7 1937	Grundavskrivning		Årlig avskrivning (1.25 %)		Beräknad avskrivning t. o. m. budgetåret 1937/38	Beräknad avskrivning budgetåret 1938/39	Avskrivning fortsätter t. o. m. budget- året
		%	Kronor	Fr. o. m. året	Kronor			
Byggnadsstyrelsens delfond.								
<i>A. Stockholmsavdelningen.</i>								
Gamla Kungshuset	1,100,000: —	25	275,000: —	1930	13,750: —	385,000: —	13,750: —	1989/90
Kammarrättens hus, Birger Jarls torg 13..	525,000: —	25	131,250: —	1878	6,562: 50	525,000: —	—	—
Riksräkenskapsverkets hus, Birger Jarls torg 11	250,000: —	25	62,500: —	1920	3,125: —	118,750: —	3,125: —	1979/80
Riksarkivets byggnader:								
Huvudbyggnaden	550,000: —	25	137,500: —	1890	6,875: —	467,500: —	6,875: —	1949/50
Stenbockska huset	227,000: —	25	56,750: —	1878	2,837: 50	227,000: —	—	—
Naturhistoriska riksmuseets byggnader....	5,750,684: 53	25	1,437,671: 13	1916	71,883: 56	3,019,109: 45	71,883: 56	1975/76
Kanslihuset	4,511,079: 08	25	1,127,769: 77	1936	56,388: 49	1,240,546: 75	56,388: 49	1995/96
Byggnaderna i kv. Neptunus större:								
Storkyrkobrinken 2.....	210,000: —	25	52,500: —	1878	2,625: —	210,000: —	—	—
» 4.....	210,000: —	25	52,500: —	1918	2,625: —	105,000: —	2,625: —	1977/78
Kontrollstyrelsens hus, Svartmangatan 9..	200,000: —	25	50,000: —	1924	2,500: —	85,000: —	2,500: —	1983/84
Rosenhaneska huset, Kungshusplan 10....	650,000: —	25	162,500: —	1878	8,125: —	650,000: —	—	—
Arvfurstens palats	1,000,000: —	25	250,000: —	1878	12,500: —	1,000,000: —	—	—
Preisiska huset, Drottninggatan 36.....	500,000: —	25	125,000: —	1921	6,250: —	231,250: —	6,250: —	1980/81
Gymnastiska Centralinstitutets byggnader, Hamngatan 19.....	400,000: —	25	100,000: —	1878	5,000: —	400,000: —	—	—
Byggnaderna i kv. Vega, Drottninggatan 95 A och B	1,140,000: —	25	285,000: —	1878	14,250: —	1,140,000: —	—	—
Sergelska huset, Sergelgatan 1.....	106,000: —	25	26,500: —	1878	1,325: —	106,000: —	—	—
Tekniska skolans byggnad, Mästersamuels- gatan 44.....	1,225,000: —	25	306,250: —	1878	15,312: 50	1,225,000: —	—	—
Utrikesministerhotellet	265,000: —	25	66,250: —	1878	3,312: 50	265,000: —	—	—
Nationalmuseumbyggnaden	4,000,000: —	25	1,000,000: —	1878	50,000: —	4,000,000: —	—	—
Lantmåteristyrelsens hus	230,000: —	25	57,500: —	1878	2,875: —	230,000: —	—	—
Karolinska institutets byggnader.....	750,000: —	50	375,000: —	1878	9,375: —	750,000: —	—	—
Garnisonssjukhusets byggnader.....	1,020,000: —	50	510,000: —	1878	12,750: —	1,020,000: —	—	—
Gamla riksdagshuset	2,150,000: —	25	537,500: —	1878	26,875: —	2,150,000: —	—	—
Folkskoleseminariets byggnader, Prästgårds- gatan 9	700,000: —	25	175,000: —	1878	8,750: —	700,000: —	—	—
Kungl. bibliotekets byggnad.....	2,400,000: —	25	600,000: —	1878	30,000: —	2,400,000: —	—	—

Musikaliska akademiens byggnader:								
Huvudbyggnaden.....	200,000:—	25	50,000:—	1878	2,500:—	200,000:—	—	—
Kjellb. huset.....	330,000:—	25	82,500:—	1927	4,125:—	127,875:—	4,125:—	1986/87
Hessensteinska huset, Birger Jarls torg 2..	240,000:—	25	60,000:—	1878	3,000:—	240,000:—	—	—
Gamla Bankohuset.....	1,030,000:—	25	257,500:—	1878	12,875:—	1,030,000:—	—	—
Högre lärarinneseminiariets byggnad, Rid- dargatan 5.....	220,000:—	25	55,000:—	1878	2,750:—	220,000:—	—	—
Riksförsäkringsanstaltens hus, Adolf Fred- riks Kyrkog. 8.....	1,600,000:—	25	400,000:—	1931	20,000:—	540,000:—	20,000:—	1990/91
Pensionsstyrelsens byggn., Engelbrektsg. 5, 7	838,339: 16	25	209,584: 79	1917	10,479: 24	429,648: 83	10,479: 24	1976,77
Tekniska högskolans byggnader, Vallhalla- vägen:								
Huv.byggn. m. fl.	6,400,000:—	25	1,600,000:—	1917	80,000:—	3,280,000:—	80,000:—	1976,77
Kemibyggn.	1,700,000:—	50	850,000:—	1921	21,250:—	1,211,250:—	21,250:—	1954/55
Bibl.byggn.	300,000:—	25	75,000:—	1929	3,750:—	108,750:—	3,750:—	1962/63
Flygtekn. byggn.....	600,000:—	50	300,000:—	1931	7,500:—	352,500:—	7,500:—	1964/65
Kansliflygeln.....	474,700: 46	25	118,675: 12	1936	5,933: 76	130,542: 64	5,933: 76	1995/96
Byggn. i kv. Kungl. Trädgården, V:a Träd- gårdsg. 10.....	450,000:—	25	112,500:—	1918	5,625:—	225,000:—	5,625:—	1977/78
Byggnaderna i kv. Mercurius, Storkyrko- brinken 7, 9.....	1,100,000:—	25	275,000:—	1918	13,750:—	550,000:—	13,750:—	1977/78
Byggnaderna i kv. Rosenbad:								
Drottningg. 1—3.....	750,000:—	25	187,500:—	1924	9,375:—	318,750:—	9,375:—	1983/84
Rosenbad 2.....	2,306,128: 95	25	¹ 581,129:—	1919	28,750:—	1,127,379:—	28,750:—	1978/79
Statens provningsanstalts byggnader.....	800,000:—	25	200,000:—	1926	10,000:—	320,000:—	10,000:—	1985/86
Byggnaden i kv. Grönlandet norra, Drott- ninggatan 96.....	3,030,516: 36	25	² 780,516:—	1921	37,500:—	1,418,016:—	37,500:—	1980/81
Byggnaden i kv. Rännilen, Birger Jarlsg. 7, f. d. patentverkets hus.....	467,443: 13	25	³ 129,943:—	1906	5,625:—	309,943:—	5,625:—	1965/66
Gamla skogsinstitutets byggnader, Strand- vägen 58.....	100,000:—	25	25,000:—	1878	1,250:—	100,000:—	—	—
Byggnaderna i kv. Domherren, Östermalms- gatan 26.....	350,000:—	50	175,000:—	1898	4,375:—	350,000:—	—	—
Byggnaden i kv. Murmästaren, Hantver- karegatan 29.....	3,350,000:—	25	837,500:—	1926	41,875:—	1,340,000:—	41,875:—	1985/86
Byggnader för statens hist. museum, färd. byggn.	1,640,000:—	25	410,000:—	1937	20,500:—	430,500:—	20,500:—	1996/97
Förutv. positionsartillerireg.tets kasern, Stor- gatan 41.....	50,000:—	25	12,500:—	1878	625:—	50,000:—	—	—
Etnografiska museets byggnader, Kavalleri- vägen.....	635,000:—	25	158,750:—	1930	7,937: 50	222,250:—	7,937: 50	1989/90
Skogshögskolans och skogsförsöksanstaltens byggn., Experiment. f.	1,012,665: 69	25	253,166: 42	1915	12,658: 32	544,307: 78	12,658: 32	1974/75

¹ 25 % å 2,300,000 + 6,129. — ² 25 % å 3,000,000 + 30,516. — ³ 25 % å 450,000 + 17,443.

F a s t i g h e t	Byggnads- värde den ^{1/1} 1937	Grundavskriv- ning		Årlig avskrivning (1.26 %)		Beräknad avskrivning t. o. m. budgetåret 1937/38	Beräknad avskrivning budgetåret 1938/39	Avskriv- ningen fortsätter t. o. m. budget- året
		%	Kronor	Fr. o. m. året	Kronor			
Veterinärhögskolans fastighet, Norra Djur- gården	2,334,000:—	25	583,500:—	1911	29,175:—	1,371,225:—	29,175:—	1970/71
Patentverkets fastighet, kv. Uppfinnaren..	1,250,000:—	25	312,500:—	1922	15,625:—	562,500:—	15,625:—	1981/82
Nya Elementarskolans fastighet i kv. Be- ridarebanan	450,000:—	25	112,500:—	1878	5,625:—	450,000:—	—	—
Byggnader för institutet och förskolan för blinda å Tomtebodå	1,378,500:—	25	344,625:—	1878	17,231: 25	1,378,500:—	—	—
Byggnader för centrala frökontrollanstalten, Bergshamra	360,000:—	50	180,000:—	1930	4,500:—	216,000:—	4,500:—	1969/70
Byggnader för statens bakteriologiska labo- ratorium, Huvudsta	1,622,287: 35	50	811,143: 68	—	20,278: 59	811,143: 68	20,278: 59	1977/78
Generaltullstyrelsens hus, Österlånggatan 49	¹ 1,252,863: 72	25	313,215: 93	—	—	¹ 313,215: 93	—	—
Statens väginstituts byggnad	² 14,908: 71	—	14,908: 71	—	—	14,908: 71	—	—
Säger för stockholmsavdelningen	68,707,117: 14		18,829,098: 55		842,315: 71	42,944,361: 77	579,609: 46	
<i>B. Landsortsavdelningen.</i>								
<i>Blekinge län.</i>								
Landsstatshuset i Karlskrona	204,500:—	25	51,125:—	1909	2,556: 25	125,256: 25	2,556: 25	1968/69
Landshövdingeresidenset i Karlskrona ..	205,000:—	25	51,250:—	1878	2,562: 50	205,000:—	—	—
<i>Göteborgs län.</i>								
Länsresidenset i Visby	214,000:—	25	53,500:—	1878	2,675:—	214,000:—	—	—
Arkivdepån i Visby	33,000:—	25	8,250:—	1878	412: 50	33,000:—	—	—
<i>Gävleborgs län.</i>								
Gävle slott	350,000:—	25	87,500:—	1878	4,375:—	350,000:—	—	—
Lantmäterikontoret i Gävle	7,062: 15	—	² 7,062: 15	—	—	7,062: 15	—	—
<i>Göteborgs och Bohus län.</i>								
Landsstatshuset i Göteborg	400,000:—	25	100,000:—	1878	5,000:—	400,000:—	—	—
Landshövdingeresidenset i Göteborg	233,000:—	25	58,250:—	1878	2,912: 50	233,000:—	—	—
Landsarkivet i Göteborg	313,000:—	25	78,250:—	1911	3,912: 50	183,887: 50	3,912: 50	1970/71
Folkskoleseminariet i Göteborg	482,000:—	25	120,500:—	1912	6,025:—	277,150:—	6,025:—	1971/72
Chalmers Tekniska Högskola i Göteborg (kemiska och fysiska laboratorier)....	1,540,000:—	50	770,000:—	1926	19,250:—	1,001,000:—	19,250:—	1965/66

<i>Hallands län.</i>									
Halmstads slott	267,403: 10	25	³ 72,403: 10	1878	3,250: —	267,403: 10	—	—	
Slottsträdgården i Halmstad	8,000: —	25	2,000: —	1878	100: —	8,000: —	—	—	
<i>Jämtlands län.</i>									
Länsresidenset i Östersund	443,000: —	25	110,750: —	1931	5,537: 50	149,512: 50	5,537: 50	1990/91	
Länsarkivet och lantmäterikontoret i Östersund	233,000: —	25	58,250: —	1930	2,912: 50	81,550: —	2,912: 50	1989/90	
<i>Jönköpings län.</i>									
Länsresidenset i Jönköping	424,000: —	25	106,000: —	1878	5,300: —	⁴ 319,500: —	5,300: —	1957/58	
Göta hovrätts byggnader i Jönköping ..	216,000: —	25	54,000: —	1878	2,700: —	216,000: —	—	—	
Lantmäterikontoret i Jönköping	198,000: —	25	49,500: —	1936	2,475: —	54,450: —	2,475: —	1995/96	
<i>Kalmar län.</i>									
Länsresidenset i Kalmar	449,005: 19	25	112,251: 30	1878	5,612: 56	⁵ 332,826: 42	5,612: 56	1958/59	
Folkskoleseminariet i Kalmar med tillhörande fastigheter	118,000: —	25	29,500: —	1878	1,475: —	118,000: —	—	—	
<i>Kopparbergs län.</i>									
Landsstatshuset i Falun	192,000: —	25	48,000: —	1887	2,400: —	170,400: —	2,400: —	1946/47	
Lantmäterikontoret i Falun	205,000: —	25	51,250: —	1929	2,562: 50	74,312: 50	2,562: 50	1988/89	
Landshövdingeresidenset i Falun	103,200: —	25	25,800: —	1878	1,290: —	103,200: —	—	—	
Folkskoleseminariet i Falun	770,000: —	25	192,500: —	1914	9,625: —	423,500: —	9,625: —	1973/74	
Skogshögskolan vid Garpenberg	131,000: —	25	32,750: —	1878	1,637: 50	131,000: —	—	—	
<i>Kristianstads län.</i>									
Länsresidenset i Kristianstad	495,584: 11	25	123,896: 03	1878	6,194: 80	⁶ 302,792: 93	6,194: 80	1969/70	
<i>Kronobergs län.</i>									
Länsresidenset i Växjö	248,000: —	25	62,000: —	1878	3,100: —	248,000: —	—	—	
Lantmäterikontoret i Växjö	129,000: —	25	32,250: —	1932	1,612: 50	41,925: —	1,612: 50	1991/92	
Folkskoleseminariet i Växjö	382,000: —	25	95,500: —	1909	4,775: —	233,975: —	4,775: —	1968/69	
Hantverksskolan i Växjö för blinda kvinnor	187,100: —	25	46,775: —	1878	2,338: 75	187,100: —	—	—	
<i>Malmöhus län.</i>									
Landshövdingeresidenset i Malmö	133,600: —	25	33,400: —	1878	1,670: —	133,600: —	—	—	
Gamla landsstatshuset i Malmö	172,200: —	25	43,050: —	1878	2,152: 50	172,200: —	—	—	
Landsstatshuset i Malmö	466,000: —	25	116,500: —	1932	5,825: —	151,450: —	5,825: —	1991/92	
Hovrättshuset i Malmö	334,000: —	25	83,500: —	1878	4,175: —	334,000: —	—	—	
Landsarkivet i Lund	181,000: —	25	45,250: —	1900	2,262: 50	131,225: —	2,262: 50	1959/60	
Folkskoleseminariet i Lund	1,077,073: 81	25	269,268: 45	1918	13,463: 42	538,536: 85	13,463: 42	1978/79	
Vårdanstalten för blinda i Lund	966,700: —	25	241,675: —	1922	12,083: 75	435,015: —	12,083: 75	1981/82	
Småskoleseminariet i Landskrona	286,000: —	25	71,500: —	1878	3,575: —	286,000: —	—	—	

¹ Under byggnad. — ² Uppförandet uppskjutet. — ³ Grundavskr. å 260,000 + 7,403: 10. — ⁴ 1878—1922 1.25 % å 234,000. — ⁵ 1878—1922 1.25 % å 261,000, 1922—1936/37 1.25 % å 376,000. — ⁶ 1878—1935/36 1.25 % å 225,000

Fastighet	Byggnads- värde den 1/7 1937	Grundavskrivning		Årlig avskrivning (1.25 %)		Beräknad avskrivning t. o. m. budgetåret 1937/38	Beräknad avskrivning budgetåret 1938/39	Avskrivning fortsätter t. o. m. budget- året
		%	Kronor	Fr. o. m. året	Kronor			
<i>Norrbottns län.</i>								
Landsstatshuset och landshövdingeresi- denset i Luleå	338,000:—	25	84,500:—	1897	4,225:—	257,725:—	4,225:—	1956/57
Lantmäterikontoret i Luleå	138,000:—	25	34,500:—	1931	1,725:—	46,575:—	1,725:—	1990/91
Folkskoleseminariet i Luleå	656,000:—	25	164,000:—	1911	8,200:—	385,400:—	8,200:—	1970/71
Småskoleseminariet i Haparanda	38,000:—	25	9,500:—	1878	475:—	38,000:—	—	—
F. d. seminariet i Murjek	65,200:—	25	16,300:—	1878	815:—	65,200:—	—	—
Landsfiskalsbostället i Arjeplog	11,500:—	25	2,875:—	1878	143: 75	11,500:—	—	—
<i>Skaraborgs län.</i>								
Landsstatshuset i Mariestad	212,000:—	25	53,000:—	1896	2,650:—	164,300:—	2,650:—	1955/56
Landshövdingeresidenset Marieholm ...	163,000:—	25	40,750:—	1878	2,037: 50	163,000:—	—	—
Landshövdingeresidenset tillhörande träd- gård	4,000:—	25	1,000:—	1878	50:—	4,000:—	—	—
Parken Alhagen vid Mariestad	800:—	25	200:—	1878	10:—	800:—	—	—
Småskoleseminariet i Skara	163,000:—	25	40,750:—	1878	2,037: 50	163,000:—	—	—
<i>Södermanlands län.</i>								
Länsresidenset i Nyköping	360,371: 05	25	90,092: 76	1878	4,504: 64	360,371: 05	—	—
Småskoleseminariet i Strängnäs	260,000:—	25	65,000:—	1878	3,250:—	260,000:—	—	—
Gripsholms kronomagasin	19,000:—	25	4,750:—	1878	237: 50	19,000:—	—	—
<i>Uppsala län.</i>								
Uppsala slott	1,384,000:—	25	346,000:—	1878	17,300:—	1,384,000:—	—	—
Folkskoleseminariet i Uppsala	1,067,000:—	25	266,750:—	1878	13,337: 50	1,067,000:—	—	—
<i>Värmlands län.</i>								
Länsresidenset i Karlstad	353,000:—	25	88,250:—	1878	4,412: 50	353,000:—	—	—
Folkskoleseminariet i Karlstad	750,000:—	25	187,500:—	1923	9,375:—	328,125:—	9,375:—	1982/83
Hantverksskolan i Kristinehamn för blinda män	328,000:—	25	82,000:—	1878	4,100:—	328,000:—	—	—
Gamla gymnasiebyggnaden i Karlstad ..	75,000:—	25	18,750:—	1878	937: 50	75,000:—	—	—
Lantmäterikontoret i Karlstad	236,000:—	25	59,000:—	1936	2,950:—	64,900:—	2,950:—	1995/96
<i>Västerbottens län.</i>								
Länsresidenset i Umeå	313,000:—	25	78,250:—	1878	3,912: 50	313,000:—	—	—
Lantmäterikontoret i Umeå	108,825: 25	25	27,206: 31	1924	1,360: 32	46,250: 79	1,360: 32	1983/84

Folkskoleseminariet i Umeå.....	1,021,000:—	25	255,250:—	1925	12,762:50	421,162:50	12,762:50	1984/85
Hovrättshuset i Umeå	160,000:—	25	40,000:—	1937	2,000:—	42,000:—	2,000:—	1996/97
Småskoleseminariet i Lycksele.....	163,156:84	25	40,789:21	1925	2,039:46	67,302:19	2,039:46	1984/85
Skytteanska skolan i Tärna.....	79,000:—	25	19,750:—	1927	987:50	30,612:50	987:50	1986/87
<i>Västernorrlands län.</i>								
Landsstatshuset och lantmäterikontoret i Härnösand.....	572,922:51	25	143,230:63	1935	7,161:53	164,715:22	7,161:53	1994/95
Landshövdingeresidenset i Härnösand ..	136,000:—	25	34,000:—	1878	1,700:—	136 000:—	—	—
Landsarkivet i Härnösand	330,000:—	25	82,500:—	1936	4,125:—	90,750:—	4,125:—	1995/96
Småskoleseminariet i Härnösand.....	295,000:—	25	73,750:—	1878	3,687:50	295,000:—	—	—
Vanförestalten i Härnösand.....	1,046,000:—	25	261,500:—	1933	13,075:—	326,875:—	13,075:—	1992/93
<i>Västmanlands län.</i>								
Västerås slott	443,000:—	25	110,750:—	1878	5,537:50	443,000:—	—	—
Lantmäterikontoret i Västerås.....	179,000:—	25	44,750:—	1936	2,237:50	49,225:—	2,237:50	1995/96
<i>Älvsborgs län.</i>								
Länsresidenset i Vänersborg.....	222,000:—	25	55,500:—	1878	2,775:—	222,000:—	—	—
Stalltomten i Vänersborg	4,500:—	25	1,125:—	1878	56:25	4,500:—	—	—
<i>Örebro län.</i>								
Örebro slott	1,044,000:—	25	261,000:—	1878	13,050:—	1,044,000:—	—	—
<i>Ostergötlands län.</i>								
Linköpings slott och slottsflygel.....	553,000:—	25	138,250:—	1878	6,912:50	553,000:—	—	—
Folkskoleseminariet i Linköping.....	834,000:—	25	208,500:—	1926	10,425:—	333,600:—	10,425:—	1985/86
Gamla seminariet i Linköping.....	90,000:—	25	22,500:—	1878	1,125:—	90,000:—	—	—
Klosterträdgårdarna i Vadstena	73,000:—	25	18,250:—	1878	912:50	73,000:—	—	—
Säger för landsortsavdelningen	27,086,704:01		7,167,524:94		338,402:98	18,959,719:45	199,684:59	
Summa	95,793,821:15		25,996,623:49		1,180,718:69	61,904,081:22	779,294:05	

Tabell utvisande byggnadsvärden samt föreslagen avskrivning för byggnader vilka av statens allmänna

Fastighet	Beräknat byggnadsvärde 1/7 1938	Grundavskrivning å investerade statsmedel	
		%	Belopp
Uppsala universitets delfond.			
Universitetshuset	2,840,000:—	25	185,000:—
Gustavianum	428,000:—	—	—
Humanistiska sektionens seminariebyggnad....	228,000:—	—	—
Geologisk-mineralogiska institutionen	221,000:—	—	—
Anatomiska institutionen	374,000:—	50	127,500:—
Histologiska institutionen	216,000:—	50	108,000:—
Hygieniska institutionen	73,000:—	—	—
Patologiska institutionen	164,000:—	—	—
Gymnastikhuset	308,000:—	25	57,000:—
Universitetsbiblioteket	2,360,000:—	25	112,500:—
Fysiologiska institutionen	187,000:—	—	—
Kemiska institutionen:			
Gamla institutionsbyggnaden	412,000:—	50	206,000:—
Nya institutionsbyggnaden	1,180,000:—	50	590,000:—
Vaktmästarbostad och uthus	40,000:—	—	—
Fysiska institutionen	530,000:—	50	265,000:—
D:o, professorsbostad	45,000:—	—	—
Botaniska institutionen	472,500:—	—	—
D:o, bostäder	56,000:—	25	14,000:—
D:o, äldre växthus	13,500:—	50	6,750:—
D:o, nytt växthus	214,625:—	50	107,312:50
Växtbiologiska institutionen	70,000:—	—	—
Zoologiska institutionen	687,000:—	50	343,500:—
Paleontologiska institutionen	458,000:—	50	229,000:—
Astronomiska observatoriet	205,000:—	50	18,750:—
Meteorologiska institutionen	87,000:—	—	—
Musikinstitutionen	100,000:—	—	—
Linnéträdgården	87,000:—	—	—
Institutet för högspänningsforskning	552,000:—	—	—
Patologiska och hygienisk-bakteriologiska institutionerna	1,383,500:—	50	691,750:—
Klubbans biologiska station	25,000:—	—	—
F. d. folkskoleseminariet	280,000:—	25	70,000:—
Akademiska sjukhuset:			
Sjukhuset	6,566,000:—	50	1,591,677:—
Kvinnokliniken	632,750:—	50	158,187:50
Sanatoriet	800,000:—	—	—
Summa	22,295,875:—		4,881,927:—
Lunds universitets delfond.			
Universitetshuset	1,080,000:—	25	270,000:—
Gymnastikhuset	100,000:—	25	25,000:—
Gamla biblioteket	230,000:—	—	—
Gamla geologiska institutionen	120,000:—	25	30,000:—
Historiska museet	265,000:—	25	66,250:—
Patologiska institutionen	238,000:—	50	119,000:—
Astronomiska observatoriet	125,000:—	50	62,500:—

Bilaga C.

avses skola upptagas till redovisning å Uppsala och Lunds universitets delfonder fastighetsfond.

Årlig avskrivning å investerade statsmedel (1.25 %)	Beräknad avskrivning t. o. m. budgetåret 1937/38		Årlig avskrivning fr. o. m. budgetåret 1938/39			Avskrivningen fortsätter t. o. m. budgetåret
	Basår	Belopp	Ordinarie avskrivning (1.25 %)	Tilläggsavskrivning (1.25 %)	Summa	
9,250: —	1887	656,750: —	35,500: —	26,250: —	61,750: —	1973/74
—	—	—	5,350: —	5,350: —	10,700: —	1977/78
—	—	—	2,850: —	2,850: —	5,700: —	1977/78
—	—	—	2,762: 50	2,762: 50	5,525: —	1977/78
3,187: 50	1934	140,250: —	4,675: —	1,487: 50	6,162: 50	1975/76
2,700: —	1934	118,800: —	2,700: —	—	2,700: —	1973/74
—	—	—	912: 50	912: 50	1,825: —	1977/78
—	—	—	2,050: —	2,050: —	4,100: —	1977/78
2,850: —	1911	133,950: —	3,850: —	1,000: —	4,850: —	1973/74
5,625: —	—	112,500: —	29,500: —	23,875: —	53,375: —	1980/81
—	—	—	2,337: 50	2,337: 50	4,675: —	1977/78
5,150: —	1898	412,000: —	—	—	—	—
14,750: —	1904	1,091,500: —	14,750: —	—	14,750: —	1943/44
—	—	—	500: —	500: —	1,000: —	1977/78
6,625: —	1908	463,750: —	6,625: —	—	6,625: —	1947/48
—	—	—	562: 50	562: 50	1,125: —	1977/78
—	—	—	5,906: 25	5,906: 25	11,812: 50	1977/78
700: —	1894	44,100: —	700: —	—	700: —	1954/55
168: 75	1898	13,500: —	—	—	—	—
2,682: 81	—	107,312: 50	2,682: 81	—	2,682: 81	1977/78
—	—	—	875: —	875: —	1,750: —	1977/78
8,587: 50	1916	532,425: —	8,587: 50	—	8,587: 50	1955/56
5,725: —	1932	263,350: —	5,725: —	—	5,725: —	1971/72
468: 75	1898	37,500: —	2,562: 50	2,093: 75	4,656: 25	1973/74
—	—	—	1,087: 50	1,087: 50	2,175: —	1977/78
—	—	—	1,250: —	1,250: —	2,500: —	1977/78
—	—	—	1,087: 50	1,087: 50	2,175: —	1977/78
—	—	—	6,900: —	6,900: —	13,800: —	1977/78
17,293: 75	—	691,750: —	17,293: 75	—	17,293: 75	1977/78
—	—	—	312: 50	312: 50	625: —	1977/78
3,500: —	—	70,000: —	3,500: —	—	3,500: —	1997/98
39,791: 93	1922	2,228,347: 88	82,075: —	42,283: 07	124,358: 07	1972/73
3,954: 69	1937	162,142: 19	7,909: 38	3,954: 69	11,864: 07	1977/78
—	—	—	10,000: —	10,000: —	20,000: —	1977/78
133,010: 68		7,279,927: 57	273,379: 60	145,687: 76	419,067: 45	
13,500: —	1881	1,039,500: —	13,500: —	—	13,500: —	1940/41
1,250: —	1882	95,000: —	1,250: —	—	1,250: —	1941/42
—	—	—	2,875: —	2,875: —	5,750: —	1977/78
1,500: —	1931	40,500: —	1,500: —	—	1,500: —	1990/91
3,312: 50	1918	132,500: —	3,312: 50	—	3,312: 50	1977/78
2,975: —	1922	166,600: —	2,975: —	—	2,975: —	1961/62
1,562: 50	1898	125,000: —	—	—	—	—

F a s t i g h e t	Beräknat byggnads- värde 1/7 1938	Grundavskrivning å investe- rade statsmedel	
		%	Belopp
Kemiska laboratoriet	110,000:—	50	55,000:—
Botaniska institutionen:			
Äldre byggnader	62,000:—	50	31,000:—
Laboratoriet	105,000:—	50	52,500:—
Museet	245,000:—	50	122,500:—
Anatomiska institutionen	276,000:—	50	138,000:—
Fysiologiska institutionen	180,000:—	50	90,000:—
D:o, instrumentverkstaden	18,000:—	50	9,000:—
Fysiska institutionen	170,000:—	50	85,000:—
Embryologiska institutionen.....	115,000:—	—	—
Medicinskt-kemiska institutionen	550,000:—	50	275,000:—
Zoologiska institutionen.....	700,000:—	50	350,000:—
Universitetsbiblioteket	1,020,000:—	25	255,000:—
Nya geologisk-geografiska institutionen.....	500,000:—	50	250,000:—
Nya kemiska institutionen	1,650,000:—	50	825,000:—
Thomanderska studenthemmet	90,000:—	—	—
Tennishallen	100,000:—	—	—
Studentskegården	250,000:—	—	—
Fastigheten nr 3 i kvarteret Bispen	154,700:—	25	38,675:—
Summa	8,458,700:—		3,149,425:—

¹ 1907—1936/37 1.25 % å 620,000.

Årlig avskrivning å investerade statsmedel (1.25 %)	Beräknad avskrivning t. o. m. budgetåret 1937/38		Årlig avskrivning fr. o. m. budgetåret 1938/39			Avskrivningen fortsätter t. o. m. budgetåret
	Basår	Belopp	Ordinarie avskrivning (1.25 %)	Tilläggsavskrivning (1.25 %)	Summa	
1,375:—	1898	110,000:—	—	—	—	—
775:—	1898	62,000:—	—	—	—	—
1,312:50	1898	105,000:—	—	—	—	—
3,062:50	1915	192,937:50	3,062:50	—	3,062:50	1954/55
3,450:—	1898	276,000:—	—	—	—	—
2,250:—	1898	180,000:—	—	—	—	—
225:—	1904	16,650:—	225:—	—	225:—	1943/44
2,125:—	1898	170,000:—	—	—	—	—
—	—	—	1,437:50	1,437:50	2,875:—	1977/78
6,875:—	1924	371,250:—	6,875:—	—	6,875:—	1963/64
8,750:—	1916	542,500:—	8,750:—	—	8,750:—	1955/56
12,750:—	1907	500,250:—	12,750:—	—	12,750:—	1978/79
6,250:—	1930	300,000:—	6,250:—	—	6,250:—	1969/70
20,625:—	—	825,000:—	20,625:—	—	20,625:—	1977/78
—	—	—	1,125:—	1,125:—	2,250:—	1977/78
—	—	—	1,250:—	1,250:—	2,500:—	1977/78
—	—	—	3,125:—	3,125:—	6,250:—	1977/78
1,933:75	—	38,675:—	1,933:75	—	1,933:75	1997/98
95,858:75		5,289,362:50	92,821:25	9,812:50	102,633:75	

Bilaga D.

Tabell utvisande pågående byggnadsarbeten och nytillkomna fastigheter avseende fångvårdsstyrelsens, utrikesdepartementets, medicinalstyrelsens och byggnadsstyrelsens delfonder under tiden 1/7 1937—1/7 1938.

	Tidpunkt för färdigställande	Tillkommande byggnadsvärden	Grundavskrivning		Årsavskrivning budgetåret 1938/39 (1.25 %)
			%	Kronor	
Fångvårdsstyrelsens delfond.					
Skenäs anstalt	Före 1/7 1938	462,000:—	50	231,000:—	5,750:—
Utrikesdepartementets delfond.					
Beskickningshus i Warszawa	Före 1/7 1938	311,688:82	25	77,922:20	5,500:—
» i Washington ..	» 1/7 1938	143,000:—	25	35,750:—	1,787:50
» i Reykjavik	» 1/7 1938	90,000:—	25	22,500:—	1,125:—
» i Bukarest	» 1/7 1938	215,000:—	25	53,750:—	2,687:50
Summa		759,688:82		189,922:20	11,100:—
Medicinalstyrelsens delfond.					
S:t Sigfrids sjukhus i Växjö	Före 1/7 1938	1,077,000:—	50	538,500:—	13,462:50
S:t Lars » vid Lund	» 1/7 1938	323,500:—	50	161,750:—	4,043:75
Restads » » Vänersborg	» 1/7 1938	339,200:—	50	169,600:—	4,240:—
S:t Olofs » i Visby	» 1/7 1938	235,311:—	50	117,656:—	2,941:39
Summa		1,975,011:—		987,506:—	24,637:64
Byggnadsstyrelsens delfond.					
Kanslihuset	Före 1/7 1938	300,000:—	25	75,000:—	3,750:—
Sjöhistoriska museet	Under 1937	980,000:—	—	85,000:—	12,250:—
Generaltullstyrelsens ombyggnad, Skeppsbron 38	Efter 1/7 1938	320,000:—	25	80,000:—	—
Statens historiska museums nybyggnader	Under 1939	2,701,000:—	25	675,250:—	—
Växtskyddsanstalten vid Bergshamra	Före 1/7 1938	656,300:—	50	328,150:—	8,203:75
Anstalter för dövstumundervisningen	1/7 1938	3,527,000:—	25	881,750:—	44,087:50
Tillbyggnad till landsstatshuset i Härnösand	Före 1/7 1938	239,077:—	25	59,769:—	2,988:46
Statens bakteriologiska laboratorium vid Huvudsta	» 1/7 1938	36,712:65	50	18,356:33	458:91
Bostadshus vid Experimentalfältet	1/7 1938	50,000:—	25	12,500:—	625:—
Byggnader för institutet och förskolan för blinda å Tomtebodas Tekniska högskolan:	Före 1/7 1938	18,000:—	25	4,500:—	225:—
Kanslilygeln	» 1/7 1938	19,899:54	25	4,974:89	248:74
Summa		8,847,989:19		2,225,250:22	72,837:36

¹ Inköpes förskottsvis före 1/7 1938. Grundavskrivning verkställes 1/7 1938. — ² Då statens bidrag till byggnaden ej uppgår till mer än 85,000 kronor kan engångsavskrivningen icke ske med högre belopp. — ³ Grundavskrivning 1/7 1938.